குற்றமென்று தெரிவிக்கின்ற திருடனே! என் வார்த்தையை நீ தடுத்தபடியாலும், என்னுடைய பெண்களை நீசஸ்திரீகளென்று இகழ்ந்தபடியாலும் உன்னை அந்த நீசகுலத்தினனுக்கே அடிமையாகும்படி சபிக்கின்றேன்; நீ விரைவில் நீசனுக் கடிமையாவாய்; இது சத்தியம்; இதனைப் பின்னை தெரிந்துகொள்வாய்," என்று சாபமிட்டார். அவ்வாறு சாப மிட்டவுடனே அரிச்சந்திரமகாராஜன் அம்முனிவனை நோக்கி, "சுவாமி! தம்முடைய வார்த்தையை நான் தடுத்ததாகிய அற்பக்குற்றத்திற்காக இத்தனைய கொடுஞ்சாபமிட்டீர்; மழலைச் சொற்களையுடைய குழந்தையின் சொற்குற்றத்திற்காகத் தாயானவள் தன்னுடைய அன்பாலுடன் விஷத்தைக் கலந்தூட்டினால் அதைக் கண்டு தடுப்பவரியாவர்? அக்கொடுஞ்செயலைத் அந்தத்தாயே மனமிரங்கி விலக்கினால் விலக்கலாமேயன்றி வேறொருவராலாகுமோ? பெரிய கடல் நீரே வெப்பங்கொண்டு கொதிக்குமானால் அவ்வெப்பத்தைத் தணித்துக் குளிர்ச்சி செய்வதற்குத் தகுதியான குளிர்ந்த நீர் எங்கே அகப்படும்? அக்கடல் நீரே குளிர்ச்சியடைந்தாலொழிய வேறு நீரால் அது குளிர்ச்சி பெறுமோ? இச்செய்கைகள்போல என்னை யடிமையாகக்கொண்ட தாம் எனக்குச் சாபங் கொடுத்தால் அதனை விலக்கத்தக்கவரியாவர்? நீரே மனமிரங்கி அதனை விலக்கினால் விலக்கலாமேயன்றி வேறொருவராலாகுமோ? ஆதலால், அடியேன் அறியாமற்செய்த குற்றத்தை மன்னித்து இக்கொடிய சாபத்தை நீக்கியருளவேண்டும்," என்று பணிந்தான். அச்சமயத்தில் சந்திரமதியும், லோகிதாசனும், சத்தியகீர்த்தி முதலிய மந்திரிகளும் விசுவாமித்திரர் கூறிய சாபத்தைக் கேட்டு நடுங்கி, 'அந்தோ! என்ன பெரிதும் விளைந்தது!' என்று விம்மியழுது அம்முனிவருக்கருகே சென்று பூமியில் விழுந்து நமஸ்கரித்து அவருடைய இரண்டு பாதங்களையும் பிடித்துக்கொண்டு, "எங்களை ஆட்கொண்டருளும் தவசிரேஷ்டரே! எங்களுக்கும் எங்க ளரசருக்கும் தாயும், தப்பனும், தெய்வமும், ஆதாரமும் நீரேயென்று நாங்க ளெல்லோரும்

நினைந்திருக்கின்றோம்; அப்படியிருக்கத் தாம் இவ்வாறு எங்க ளரசருக்குச் சாபங் கொடுத்தல் தகுதியாமா? மனமிரங்கி மன்னித்து இக்கொடுஞ் சாபத்தை நீக்கியருள வேண்டும்; எங்களுக்கு உம்முடைய பாதமே கதி; வேறு கதியில்லை," என்று கூறிச் சாபத்தை விலக்கும்படி வேண்டினார்கள்

அரிச்சந்திரன் அரசாட்சியை விசுவாமித்திரருக்குக் கொடுத்தல்.

மேற்கூறியபடி சந்திரமதிமுதலியோர் பலவாறு துதித்து வேண்டியும் கடின சித்தத்தையுடைய அந்த விசுவாமித்திரமுனிவர் சிறிதும் இரக்கங்கொள்ளாமல் அவர்களைக் கடிந்து அப்பால் விலக்கிவிட்டு மீண்டும் அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "அடா நடிப்பு வித்தைகள் கற்ற துடுக்கனே! நீ மிகவும் இந்திரஜாலம் கற்றவன்; உன்னுடைய ஜாலவித்தையெல்லாம்என்பாற்செல்லாது; நீ சமயத்தில் என்னைத்தாயென்றுங் கூறுவாய்; தந்தையென்றுங் கூறுவாய்; சகோதரனென்றுஞ் சொல்லுவாய்; செல்வத்தைக் கொடுத்த தெய்வமென்றுஞ் செப்புவாய்; இவ்வாறு பல புகழ்ச்சியான வார்த்தைகளைக் கூறி எவரையும் ஏமாற்றுவதில் நீ மிகவுஞ் சிறந்தவன்; ஆயினும், உன்னுடைய பசப்புவார்த்தைகளாகிய மாயவலையிற் சிக்கி நான் ஏமாந்துபோகமாட்டேன்; இந்தத் தந்திரமான வார்த்தைகளால் நான் எள்ளளவேனும் திருப்தியடைவேனென்று நீ கருதாதே; நான் கூறியபடி என்னுடைய பெண்களை நீ மணஞ்செய்துகொண்டால் மாத்திரம் நான் மகிழ்ச்சியடைவேனேயன்றி வேறெவ்விதத்தாலும் திருப்தியடைந்து உன் குற்றத்தை மன்னிக்கமாட்டேன்," என்று கூறினார். அதைக் கேட்டவுடன் அரிச்சந்திரன் முன்னிலும் அதிகமான முகவாட்டத்தை யடைந்து அம் முனிவருடைய பாதங்களில் வணங்கி, "சுவாமி! நான் எவ்வளவோ தாழ்ந்து என் குற்றத்தை மன்னிக்கும்படி வேண்டியும் நீர் சிறிதும் மனமிரங்காமல் மீண்டும் அவ்விழிவான காரியத்தையே செய்யும்படி வற்புறுத்துகின்றீர்; இனி நான் முடிவாகச்

சில வார்த்தைகள் கூறுகின்றேன்; அவற்றைக் கேட்ட பின்னராவது அவ்விஷயத்தை என்னிடம் தெரிவியாம லிருப்பீராக; முனிவர் பெருமானே! இப்பொழுது நான் சொல்லும் வார்த்தைகள் சத்தியமானவைகள்; அவ் வார்த்தைகளினின்றும் நான் சிறிதும் மாறுபடமாட்டேன்; இஃதுறுதி; ஐயனே! நீர் இப்போது என் கண்ணைக் கேட்டாலும் கொடுக்கின்றேன்; நான் ஆளுகின்ற உலகத்தைக் கேட்டாலும் செல்வத்துடனே சேர்த்து அதனைத் தருகின்றேன்; அந்த நீசப்பெண்களை மணஞ்செய்துகொள்வதற்கு மாத்திரம் ஒருபோது மிணங்கேன்," என்றுரைத்தான்.

அரசர்க்கரசனாகிய அரிச்சந்திரன் இவ்வாறு கூறவே விசுவாமித்திரர், 'சரி! சரி!! அரிச்சந்திரன் தன்னுடைய வார்த்தைகளினாலேயே நம்மிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டான்; இவன் உலகத்தைக் கேட்டாலும் தருவதாகச் சொன்ன வார்த்தையையே உறுதிப்படுத்தி இவனுடைய அரசாட்சியைக் கைப்பற்றி இவனைப் பரதேசி யாக்கிவிடலாம்," என்று தமக்குள்ளே மகிழ்ச்சியடைந்து, உடனே பரபரப்புடன் எழுந்து அம்மன்னனை நோக்கி, "அரிச்சந்திரா! நீ இப்பொழுது, 'அரசாட்சியைக் கேட்டாலும் தருவேன்,' என்று கூறியவார்த்தை உறுதிதானா," என்று வினவினார்; அதற்கு அரிச்சந்திரன், "சுவாமி! சந்திரசூரியர் திசைமாறிச் சென்றாலும் என்னுடைய வார்த்தை எள்ளளவும் மாறுபடமாட்டாது; நான் கூறியது முக்காலும் சத்தியமே," என்றான். இவ்வாறு சொன்னவுடனே விசுவாமித்திரர் அங்கம் பூரித்து, 'அரிச்சந்திரனால் ஆளப்படும் உலகமெல்லாம் இனி என்னுடையதே,' என்று சொல்லிச் சடைகள் புரளும்படி ஆனந்தக் கூத்தாடிப் பின்னர் அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "செம்மையா [illegible]ந்தையுடைய அரசனே! நீ சொன்ன வார்த்தையிற் பிசகமாட்டாயென்பது சத்தியமே; ஆனால், நீ தெரிவித்தபடியே நான் உன்னுடைய அரசாட்சியைப் பெற்றுக்கொள்ள விரும்புகின்றேன்; இப்போது உன்வசமா யிருக்கின்ற வளம்பொருந்திய கோசலநாட்டையும், செல்வச்சிறப்பு மிகு

ந்த அயோத்திமா நகரத்தையும் அளவற்ற செல்வத்தையும் எனக்குக் கொடுப்பாயாக," என்று சொன்னார். இந்த வார்த்தைகள் அரிச்சந்திரனுடைய செவிகளிற் புகவே அவன் சிறிதும் மனங்கலங்காமல் முகமலர்ச்சியுடனே அவரை நோக்கி, "சுவாமி! தாம்கூறிய நீசப்பெண்களை நான் விவாகஞ் செய்துகொண்டு இவ் வரசாட்சியிலிருந்து எப்பொழுதும் நீங்காத இழிவடைவதைக் காட்டிலும், அவர்களை மணஞ் செய்யாமல் என் செல்வத்தை யெல்லாம் தமக்குக் கொடுத்து என்னுடைய இராச்சியத்தையும் உமக்குரிமையாக்கி என்றுமழியாப் புகழெய்துவது மிக்க நன்மையாம்; ஆதலால், என்னுடைய நாடு, நகரம், செல்வம் முதலிய எல்லாச் சிறப்புக்களையும் உமக்கே இப்பொழுது நான் கொடுத்துவிட்டேன்; நான் சொன்னசொற் றவறமாட்டேன்; இது சத்தியம்! சத்தியம்!! சத்தியம்!!!" என்று கூறினான்.

அப்பொழுது விசுவாமித்திரர் அம்மன்னன் திருமுகத்தை நோக்கி, "அரிச்சந்திரா! நீ எல்லாவற்றையும் எனக்குக் கொடுத்துவிட்டதாகச் சொன்னதற்காக மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தேன்; ஆயினும், பெரிய அரசாட்சியையும் செல்வத்தையும் கொடுத்துவிட்டேனென்று வாயினாற் சொல்வது மாத்திரம் போதாது; வாய்ச்சொல்லினால் அவ்வாறு கொடுத்தது உறுதியாகமாட்டாது; ஆதலால் நீ, நாடு நகரம் செல்வம் முதலிய எல்லாவற்றையும் எனக்குக் கொடுத்துவிட்டதாகச் சொல்லி என்கையில் நீயும், உன் மனைவியும், புத்திரனும் சம்மதித்துத் தாரை நீர் வார்க்கவேண்டும்; அப்படிச் செய்தால் மாத்திரந்தான் நீ சொன்ன வார்த்தை உறுதியாகும்," என்றுரைத்தார். அப்போது அரிச்சந்திரன், "சுவாமி! அப்படியே செய்கின்றேன்," என்றுசொல்லி உடனே பக்கத்திலுள்ள குளத்துநீரைக் கெண்டியில் மொண்டுகொண்டு வரும்படி சந்திரமதிக்குக் கட்டளையிட்டு அவள் அவ்வாறே கொண்டுவந்தவுடன் விசுவாமித்திரர் உள்ளங்கைக்குமேலே தன் உள்ளங்கையைச் சாய்த்துப் பிடித்துக் கெண்டியைச் சந்திரமதியும் தேவதாசனும் பற்றி அதிலுள்ள நீரைத் தன்

கைமேற் கவிழ்த்து வார்க்கும்படி செய்து, அந்நீரை விசுவாமித்திரர் கையிற்சொரிந்து விசுவாமித்திரரை நோக்கி, "முனிசிரேஷ்டரே! என்னால் இதுவரை ஆளப்பட்டுவந்த கோசல நாடு முழுமையும் இனி உம்முடையதே; சிறப்பு மிகுந்த அயோத்தியாபுரியும் உம்முடையதே; பொன்னாலாகிய தேர்களும் உம்முடையனவே; மிக்க வேகத்தையுடைய குதிரைகளும் உம்முடையனவே; வலிமிகுந்த யானைகளும் உம்முடையனவே; செல்வமும் உம்முடையதே; என்னிடத்திலே பணிவிடை செய்யும் பெண்களும் உமக்குச் சொந்தமானவர்களே; என்னுடைய சேனைகளும் உம்முடையனவே; இன்னும் எனக்குரிய எல்லாவற்றையும் மனப்பூர்வமாக உமக்குத் தானமாகக் கொடுத்துவிட்டேன்; இன்றுமுதல் என்னுடைய அரசை நீரே நடத்துவீராக; நான் எல்லாவற்றையும் உமக்குக் கொடுத்துவிட்டதற் கறிகுறியாகவிடும் இந்தத் தாரை ஜலத்தை மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக்கொள்ளும்," என்று தாரை வார்த்தான்.

மேற்கூறியபடி அரிச்சந்திரன் சொல்லித் தாரை வார்த்த நீரை விசுவாமித்திரர் உள்ளங்கையிலே ஏற்றுக்கொண்ட பின்பு உடனே தம்மோடு கூடவந்த முனிவர்களை யழைத்து, "நீங்களெல்லோரும் நம்முடைய அரசு நீடூழி வாழும்படி வாழ்த்தி ஆனந்தகோஷ்டம் செய்வீராக," என்று கூறினார். அப்படி விசுவாமித்திரர் கூறவே அந்த முனிவர்க ளெல்லோரும், "விசுவாமித்திரரே! நீரும் உம்முடைய அரசும் நீடூழி வாழ்க," என்று பன்முறைவாழ்த்தி ஆனந்தகோஷ்டம் செய்தார்கள்; சடைகளை விரித்துக்கொண்டு சுழன்றாடினார்கள்; காவி வஸ்திரங்களைக் கையிலேகொண்டு வீசினார்கள்; 'நீரே உயர்ந்தவர்,' என்று விசுவாமித்திரரைக் கொண்டாடினார்கள்; விசுவாமித்திரர் திடீரென்று செல்வமுடையவ ரானதைப் பற்றி அவர்மீது மிக்க நேசங் கொண்டார்கள்; எப்பொழுதும் அடையாத சம்பத்தை அவர்க ளடைந்தபடியால் அவர்களுக்கு அப்போது உண்டான சந்தோஷத்திற் களவில்லை. இவ்வாறு எல்லா முனிவர்களும் ஆனந்தக் கூத்தாடியவுடனே

விசுவாமித்திரர் மீண்டும் அவர்களை நோக்கி, "முனிவர்களே! நீங்கள் இப்பொழுதே கோசலநாட்டின் ஊர்களிலும், அயோத்திமா நகரத்திலும் சென்று ஆங்காங்குள்ள மனிதர்களுக்கு, 'அரசாட்சி விசுவாமித்திரர் வசமாகிவிட்டது; இனி நீங்களெல்லோரும் அவரிடம் பகுதிசெலுத்தி அவருக்கடங்கி நடக்கவேண்டும்,' என்று தெரிவித்து எங்கும் தோரணங்களைக் கட்டிச் சிறப்புச்செய்வீராக," என்று சொன்னார். அப்படியே அவர்கள் கோசல நாட்டைச்சார்ந்த பல ஊர்களிலும் அயோத்தியிலும் சென்று, எல்லோரிடத்தும், "அரசாட்சிவிசுவாமித்திரருக்குச் சொந்தமாகிவிட்டது; இனியாவரும் அவருக்கடங்கி நடக்கவேண்டும்," என்று தெரிவித்து நாட்டைச்சார்ந்த ஒவ்வொரு ஊரின்வீதிகளிலும், அயோத்திமாநகரத்தின் வீதிகளிலும் அடிமையாட்களை ஏவி மிகுந்த அலங்காரங்களைச் செய்து பூரணகும்பங்களை வரிசையாக நிறைத்துத் தோரணங்களைக் கட்டும்படிச் செய்தார்கள். திடுமெனநேர்ந்த இச்செய்கையைக்கண்டு ஜனங்களெல்லோரும், "இஃதென்ன விபரீதகாலம்!" என்று அதிசயித்தார்கள்.

இஃதிப்படியிருக்க, மேற்கூறிபடி முனிவர்களை யனுப்பியபின் விசுவாமித்திரர் பின்னும் வெற்றியைக்கொண்ட அரிச்சந்திரனுக்கும், அன்னம்போன்ற நடையையுடைய சந்திரமதிக்கு முன்னே போய்நின்று அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "மன்னா! நீ எல்லாவற்றையும் தடையின்றி எனக்குக்கொடுத்ததைப்பற்றி மனமகிழ்ச்சியடைந்தேன்; நீ மகா தருமகுணசீலன்; நீ அரசாட்சியை எனக்குக்கொடுத்ததுசரி; ஆயினும், அரசாள்வதற்குரிய சின்னங்கள் என்னிடத்தி லில்லாவிட்டால் நான் பூமியை ஆள்வதெப்படி? என்னை எவர் மதிப்பார்? ஆதலால், நீ அவற்றையும் எனக்குக் கொடுக்கவேண்டும்," என்று கேட்டார். அரிச்சந்திரன் அவரை நோக்கி, "சுவாமி! அவற்றைக் கொடுப்பதில் எள்ளளவும் தடையில்லை; இதோ அவற்றையும் கொடுக்கின்றேன்; மனமகிழ்ச்சியோடு பெற்றுக்கொள்ளும்," என்று முதலில் அரசனென்பதற்கு முக்கிய அறிகுறியாயமைந்தகணையாழியைக் கொடுத்து, அதன்மேல்

கிரீடம், குடை, சாமரம், கொடி, தோட்டி, சக்கரம், நிறை
குடம், யானை, இணைக்கயல், தோரணம், விளக்கு, கண்ணாடி,
முரசு, வெற்றிமாலை, சங்கு, மகரம், ஆமை, சிங்கம், இடபம்,
கடல், மதில் முதலிய சின்னங்களையுங் கொடுத்து அவர்
பாதங்களை வணங்கி, "சுவாமி! நீர் கேட்டபடியே அரச
சின்னங்களையுங் கொடுத்தேன்; இனி அடியேனுக்கு விடை
கொடுத்து என்னையனுப்பிவிட்டு நீர் அயோத்திக்குச்சென்று
அரசுபுரியலாம்," என்று கூறினான். இவ்வாறு அரசசின்னங்
களையும் கொடுத்து வணங்கிய அம்மன்னனை மிகவுங் கடின
சித்த முடையவராகிய விசுவாமித்திரர் பின்னரும் விட்டுவிடா
மல், அவனை நோக்கி, "அரசனே! நீ இன்னும் உன்னுடைய
பொருள்களைப் பூரணமாக எனக்குக் கொடுக்கவில்லை; பேரா
சைகொண்டு சிலவற்றைத் தந்திரமாகக் கொண்டுபோகலா
மென்று வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய்; இந்த எண்ணம்
கூடாது; இது நீ வாக்களித்ததற்கு விரோதமாகும்; நீயும்,
உன் மனைவியும், புத்திரனும் அணிந்திருக்கின்ற ஆபரணங்
கள் யாருக்குச் சொந்தமானவை? உன் அப்பனுடையவை
களா? பாட்டனுடையவைகளா? சீ! அவற்றையும் கழற்றி
வைத்துவிட்டு அப்பாற் போகக்கடவாய்; கபடமாக அவற்
றைக் கொண்டுபோகலாமென்று நினைத்தாயோ? திருடா!
உன்னுடைய தந்திரம் என்னிடத்திற் செல்லாது; சீக்கிரம்
எல்லா ஆபரணங்களையும் கழற்றிவை," என்று கோபித்துச்
சொன்னார். அதைக் கேட்டவுடன் அரிச்சந்திரன் மிகவும்
மனங்கலங்கி, "சுவாமி! அரசாட்சியையே சம்மதத்தோடு
கொடுத்துவிட்ட நான் இந்த அற்பமான நகைகளை அபகரி
க்க விரும்புவேனா? இவற்றை நான் கபடமாகக் கொண்டு
போகவேண்டுமென்று நினைக்கவில்லை; இவற்றையுங் கழற்றிக்
கொடுக்கவேண்டு மென்பதை நான் மறந்துவிட்டேன்; ஆத
லால், என்மீது தவறில்லை; என்னைப் பேராசைக்காரனென்று
உம்முடைய வாக்கினாற் சொல்லலாகாது; இதோ எல்லா ஆபர
ணங்களையும் தருகின்றேன்; பெற்றுக்கொள்வீராக," என்று
சொல்லி உடனே தன்னுடைய மார்பிலணியப்பட்டிருந்த இர

த்தினமாலை, தோள்களிலணியப்பட்டிருந்த மாணிக்ககேயூரங்கள், கைகளி லணியப்பட்டிருந்த கங்கணங்கள் முதலிய ஆபரணங்களையும், சந்திரமதி யணிந்திருந்த ஆபரணங்களையும், தேவதாசன் அணிந்திருந்த ஆபரணங்களையும் கழற்றி அந்த விசுவாமித்திரருக்கு முன்னே வைத்து, அவருடைய பாதங்களில்விழுந்து வணங்கி, "முனிசிரேஷ்டரே! இனிமேலாவது நான் போகும்படி எனக்கு விடைகொடுத்தருளும்," என்று பணிவோடு கூறினன். அதன்மேலும் விஷம்போன்ற மனத்தையுடைய அம்முனிவர் சிறிதும் இரங்காமல், "அரிச்சந்திரா! நீ ஆபரணங்களைக் கொடுத்தது சரி; இன்னும், நீயும், உன் மனைவியும், புத்திரனும் உயர்ந்த வஸ்திரங்களைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கின்றீர்கள்; இவைகளோ உயர்ந்தவிலை பெறக் கூடியவைகள்; இவற்றை விட்டுவிட்டால் எனக்கு மிகவும் நஷ்டமாகும்; இவற்றை விற்றுப் பணத்தை வட்டிக்குக் கொடுத்தாலும் அப்பணம் தினந்தோறும் குட்டிப்போட்டுக் கொண்டுபோகும்; ஆதலால், இவ்வஸ்திரங்களை நீங்கள் கொண்டுபோவது தகாது; விரைவில் இவற்றையும் அவிழ்த்து வைத்துவிடுங்கள்," என்று கடினமாக வுரைத்தார்.

அப்போது அரிச்சந்திரன் அடங்காத் துயரடைந்து, "தெய்வமே! நான் யாருக்கு என்ன தீங்கைச் செய்தேன்; எனக்கு இத்தகைய பரிதாபமான நிலைமை வந்து வாய்த்ததே; எல்லாவற்றையுங் கொடுத்தும் திருப்திபடையாமல் இம்முனிவர் இப்போது கட்டியிருக்கின்ற வஸ்திரங்களையும் கேட்கின்றாரே; நாங்கள் வேறு வஸ்திரங்களைச் சம்பாதித்து உடுத்திக்கொண்டல்லவா இவ்வஸ்திரங்களைக் கொடுக்க வேண்டும்; அவ்வாறு செய்வதற்கு இக்காட்டில் எங்கே வஸ்திரங்கள் கிடைக்கும்? எவர் கொடுப்பவர்? எப்படியாவது இந்த ஆடைகளை யவிழ்த்துக்கொடுத்துத்தானே [illegible]டும்; நான் என் செய்வேன்; ஈசா! எனக்கொன்றும் தோற்றவில்லையே," என்று தலையி லடித்துக்கொண்டு உயிர் சோர்ந்து மனங் கலங்கிக் கண்ணீர் தாரைதாரையாக ஒழுக ஒன்றும் பேசாமல் மௌனமாக நின்றான். அதைக்கண்டு மிகவுங்

கொடியராகிய விசுவாமித்திரர், "அடா இந்திரஜால வித்தைகள் கற்ற தந்திரக்காரனே! மிகவும் பாசாங்கு செய்து கண்ணீர்விடுகின்றாய்; வேறு வஸ்திரம் கிடைக்கவில்லையென்று காரணஞ் சொல்லி என்னுடைய விலையுயர்ந்த வஸ்திரங்களை அபகரித்துக்கொண்டுபோகப் பார்க்கின்றாயோ; இந்தத் தந்திரத்தால் நான் ஏமாந்துபோகமாட்டேன்; இதோ உங்களுக்கு வேறு புனிதமான வஸ்திரங்கள் தருகின்றேன்; அவற்றை உடுத்திக்கொண்டு என்னுடைய பணம் பெற்ற வஸ்திரங்களை அவிழ்த்து வைத்துவிட்டு அப்பாற் செல்லுங்கள்," என்று கூறித் தாம் அரையிலுடுத்திருந்த காவிவஸ்திரத்தில் ஒரு துண்டு கிழித்து அதனை மூன்று துண்டுகளாகக் கிழித்து அரிச்சந்திரனுக்கொன்றும், சந்திரமதிக்கொன்றும், தேவதாசனுக்கொன்றும் கொடுத்தார். அம்மூவரும் ஒன்றும் பேசாமல், "எல்லாம் தலைவிதிப்படியே நடக்கும்," என்று சிலைப்பேன் பிடித்து நாற்றமிருந்து பழமையான அவ்வஸ்திரங்களை வாங்கியுடுத்திக்கொண்டு தாங்கள் முன் கட்டியிருந்த ஆடைகளைக் கொண்டுவந்து அவருக்கு முன்னே வைத்தார்கள். அப்போது அவர்களுடைய கோலத்தை மந்திரி முதலியவர்களும், படைத்தலைவர்களும், மற்ற மனிதர்களும் பார்த்து, "நம்மிறைவனுக்கும் இத்தகைய கேடு சம்பவிக்கலாமோ," என்று மனங் கலங்கி மிகவும் முகவாட்டத்தையடைந்து கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

அப்படி எல்லோரும் கலங்கி நிற்கும்போது மேற்கூறியபடி அழுக்கும் சிலைப்பேனும் நிறைந்த காவிவஸ்திரத்தைத் தரித்துக்கொண்ட அரிச்சந்திரன் விசுவாமித்திரருக்கு முன்னே பூமியில் விழுந்து நமஸ்கரித்து அவருடைய இரண்டு பாதங்களையும் பிடித்துக்கொண்டு, "சுவாமி! இனியாவது எனக்கு விடை கொடுத்தருளவேண்டும்," என்று கேட்டான். அவ்வாறு கேட்கவே விசுவாமித்திரர், முன்னே தாம் யாகத்திற்கு அவனிடம் பெற்று அவனிடமே வைத்துச்சென்ற பொருளைக் கேட்டு வருத்த நினைத்து, "இப்

போது இந்த அரிச்சந்திரன் தன் கையிலொன்றுமில்லாமல் எல்லாவற்றையும் நம்மிடம் கொடுத்துவிட்டான்; இனிமேல் நாம் முன்னே கொடுத்துவைத்த திரவியத்தைக் கொடு வென்று கேட்டால் இவன் அப்பொருள் திரவியசாலையி லிருக்கிறதென்றும், அங்குப் போய் அதனை எடுத்துக் கொள்ளுமென்றும் தெரிவிப்பான்; அவ்வாறு தெரிவிக்கும் போது நாம், 'நீ அயோத்தியிலுள்ள எல்லாவற்றையும் கொடுத்துவிட்டேனென்று தாரை வார்த்தபடியால் அப் பொருளும் அந்த தானத்திற்குள்ளடங்கி எனக்குச் சொந்த மாகிவிட்டது; இனி நீ உன் கையிலிருந்து எனக்கு அப் பொருளைக் கொடுக்கவேண்டும்,' என்று சாதித்து இவனை நம்மிடம் கடன்பட்டவனுக்கி அக்கடனுக்காக வருத்தி அதன் மூலம் எப்படியாவது பொய் கூறும்படிச் செய்து நம்முடைய சபதத்தை நிறைவேற்றவேண்டும்; ஆயினும், இவன் இச்சம யம் அதிக துன்பத்தை யடைந்திருப்பதால் இப்பொழுதே அதைக் கேட்டால் பெருங் கலக்கத்தை யடைவான்; ஆத லால், இவன் மனக்கலக்கம் சிறிது சாந்தியடையும்படி விடை கொடுத்து இவனை யனுப்பிச் சிறிது தூரம் சென்ற வுடன் மீண்டும் அழைத்து அந்தத் திரவியத்தை இவனிடம் கேட்கவேண்டும்," என்று தீர்மானித்து, வஞ்சனை பொருந் திய மனத்துடன் அந்த மகா புண்ணியசீலனாகிய அரிச்சந் திரமகாராஜனை நோக்கி, "அரசனே! மிகவும் சந்தோஷ மாயிற்று; இனி நீ உன்னிஷ்டம்போல் எவ்விடத்திற்கும் செல்லலாம்," என்று உத்தரவளித்தார்.

அவர் அவ்வாறு உத்தரவு கொடுக்கவே அரிச்சந்திரன் "எல்லாச் சங்கடமும் ஒழிந்தது; இனி ஒன்றுமில்லை; நாம் நம்மனைவி மைந்தனுடன் எங்கேனும் சென்றுவசித்து வாணா ளைக் கழிக்கலாம்," என்று மனத்திருப்தியோடு சந்திரமதி யும், தேவதாசனும் பின் தொடரச் சிறிது தூரம் சென்றான். அப்படிச் செல்லவே விசுவாமித்திரர், தாம்முன்னே ஆலோ சித்தபடியே செய்யக்கருதி, "அரிச்சந்திரா! இங்கேவா!! இங்கேவா!!! ஒருமுக்கியமான விஷயத்தை மறந்துவிட்

டேன்," என்று கூவியழைத்தார். அவர் இவ்வாறு கூவியழைத்த சப்தம் செவியிற் புகுந்தவுடனே அரிச்சந்திரன் இடியொலி கேட்ட நாகம்போலத் திடுக்கிட்டு, "அந்தோ! முனிவர் மீண்டும் அழைக்கின்றாரே; இன்னும் என்ன கலக்கத்தையுண்டாக்க நினைத்தழைக்கின்றாரோ ஒன்றும் தெரியவில்லையே," என்று மனம் பதறி உடனே திரும்பி அவர்சமீபத்தில் வந்து, "சுவாமி! என்ன விசேஷம்? எதற்காக என்னையழைத்தீர்கள்? இன்னும் நான் கொடுக்கத்தக்கது யாது? தம்முடைய எண்ணம் இன்னதென்பதை எனக்கறிவித்தால் அதன்படியே நடக்கின்றேன்," என்று தாழ்மையோடு கூறினான். அப்போது விசுவாமித்திரர் அம் மன்னனுடைய திருமுகத்தை நோக்கி, "சிவந்த தேன்பாய்வதால் குளிர்ந்த வயல்கள் சூழ்ந்த திருநாட்டையுடைய அரசனே! நீ எல்லாவற்றையும் எனக்குக் கொடுத்துவிட்டாய்; என்னிடத்திற் கொடுத்த பொருள்களில் இனிமேல் உனக்கொன்றும் சொந்தமில்லை; நான் முன்னே யாகத்திற்காக வாங்கி உன்னிடத்தில் வைத்த பொருளெங்கே? அதைக் கொடுத்துவிட்டல்லவா நீ போகவேண்டும்; நான் முந்தியே அதைக் கேட்க மறந்துவிட்டேன்; நான் அவ்வாறு மறந்துவிட்டாலும் நீ மோசஎண்ணங்கொண்டு பேசாமற் செல்லலாமா? இவ்வித மோசக்காரனை நான் எங்கும் கண்டதில்லை; ஆகலால், இப்பொழுதே அப்பொருளைக் கொடுத்துவிட்டு அப்பாற் செல்," என்று கூறி அவனுடைய பயணத்தைத் தடை செய்தார்.

விசுவாமித்திரர் இவ்வாறு தடைசெய்தவுடனே அரிச்சந்திரன் பெருங்கலக்கத்தை யடைந்து," அந்தோ! இதென்ன கஷ்டகாலம் நேர்ந்தது,"என்று புண்பட்டமனத்துடன் அவரை நோக்கி, "எல்லா நீதிகளையு முணர்ந்த முனிவரே! நான் முந்தியே அந்தப் பொருளை உமக்குக் கொடுத்துவிட்டேன்; நீர் அக்காலத்தில் அதனை உம்முடைய பொருளாக என்னுடைய பொக்கிஷசாலையி லிருக்கும்படி வைத்துச் சென்றீர்; அவ்வாறு வைத்திருந்தாலும் அது உம்முடைய பொருளேயன்றி என்னுடையபொருளன்று; ஆதலால், எனக்

குரிய பொருள்கள்மாத்திரம் இப்போது நான்செய்த தானத்திற் சேருமேயன்றி அப்பொருள் சேராது; நீர் வைத்தபடியே அந்தத் திரவியம் அரண்மனையி லிருக்கின்றது; தயவு செய்து என்னைத் துன்பப்படுத்தாமல் அதனை எடுத்துக்கொள்வீராக," என்று நீதியோடு கூறினான். அதற்கு விசுவாமித்திரர் நகைத்து, "அரிச்சந்திரா! இந்த மோசச் செய்கை எங்குக் கற்றாயோ நானறியேன்; நீ பேசும் வார்த்தைகளெல்லாம் நீதிக்கு விரோதமானவைகளா யிருக்கின்றன; நான் எப்போது என் பொருளை உன்னிடங் கொடுத்தேனோ அப்பொழுதே அஃது உன்வசமாகிவிட்டது; பின்னர் நீ எனக்கு அதனைக் கொடுத்தால் மாத்திரம் அஃதென் கைவசமாகும்; அவ்வாறு நீ கொடுக்கும்வரை நீ என்னிடம் கடன் பெற்றுக்கொண்டவன்போலாவாய்; உன் கைவசப்பட்டது என்னுடைய திரவியமா யிருந்தாலும் எனக்குக் கொடுக்கும்வரையில் அதனை உன்னிஷ்டம்போற் செலவு செய்யலாம்; நான் கேட்கும்போது மாத்திரம் நான் எவ்வளவு தொகை கொடுத்தேனோ அவ்வளவு தொகையைக் கொடுக்க நீ கடமைப்பட்டிருக்கின்றாய்; நான் கொடுத்ததை அப்படியே வைத்திருந்து கொடுக்க வேண்டுமென்னும் அவசியமுமில்லை; அதற்கீடாக வேறு பொருளையும் தரலாம்; ஆதலால், மேற்கூறியபடி என்பொருளும் உன் கைவசமாகி யிருக்கும்போது நீ அதை விலக்காமல், "என்னிடமுள்ள யாவும் உமக்குச் சொந்தமாம்," என்று சொல்லித் தாரைவார்த்தபடியால் நான் கொடுத்து வைத்திருந்த பொருளும் உன் சொந்தப் பொருள்போலாகி எனக்குத் தானப் பொருளாகச் சேர்ந்துவிட்டது; இனிமேல் அதில் உனக்கு எள்ளளவும் பாத்தியமில்லை; அது நான் கொடுத்துவைத்த பொருளுமாகாது; 'அது உம்முடைய பொருளாகவே தானத்திற் சேராமல் விலகி உம்மிடம் சேர்ந்துவிட்டது,' என்று நீ சொல்வது சிறிதும் நியாயமுமாகாது; நீ தாரைவார்க்குங்காலத்தில், 'நீர் கொடுத்துவைத்த பொருளன்றி மற்றவை யெல்லாம் உமக்குச் சொந்தம்,' என்று சொல்லியிருந்தால் மாத்திரம் அப்பொருள் நீ எனக்குக் கொ

டுத்தற் குரியதாய்த் தானத்திற் சேர்ந்திருக்கும்; இப்போது நான், நீ அப்பொருளைக் கொடுத்துவிட்டதாக நினைத்துக் கைப்பற்றிக் கொள்வேன்; நீ அவ்வாறு விலக்கிச் சொல்லாமல் தாரை வார்த்தபடியால் அப்பொருள் உனக்கும் சொந்தமில்லாமல் எனக்கும் உரியதாகாமல் தானத்திற் சேர்ந்துவிட்டது; இனி மறுவார்த்தை பேசாமல் நீ எனக்கு அந்தத் திரவியத்தைக் கொடுத்து விட்டுத்தான் போகவேண்டும்; இது நியாயமான காரியமாகும்; இதனை அநியாய மென்று சொல்லுதல் எவராலும் முடியாது; இது நியாய மென்பதற்கு ஒரு காரணங் கூறுகின்றேன் கேள். ஒரு மனிதனிடத்தில் மற்றொருவன் ஒரு பொருளை அடைக்கலமாக வைத்திருக்கும்போது அப்பொருள் திருடர் கைவசப்பட்டுப் போய்விட்டால் தனைக் கொடுத்தவனுக்கு அந்தப் பொருளுக் கீடான பொருளைக் கொடுக்க அடைக்கலம் பெற்றவன் கடமைப்பட்டவனாவானா ஆகமாட்டானா? அவன் கடமைப்பட்டவனேயாவான்; இஃது உலகவியற்கை; இதுபோலவே நான் கொடுத்த பொருளும் தானத்திற் சேர்ந்து சேதம்போனதுபோலப் போய்விட்டபடியால் அதற்கீடாக வேறு பொருளை எனக்கு நீ கொடுக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றாய். ஆதலால் அதனை நீ கொடுத்துத்தான் தீரவேண்டும்; புத்தியில்லாதவனே! என்னை ஏமாற்றப்பார்க்கின்றாயோ; உனதெண்ணம் நிறைவேறமாட்டாது; நன்றாக ஆலோசித்துப் பார்த்து இது நியாயமென்று தெளிந்து என் பொருளைக் கொடுப்பதற்கு வழிதேடு; சூரியகுலத்தரசர்கள் சொன்ன வார்த்தை பிசகமாட்டார்களென்பது உலகறிந்த விஷயம்; அப்படியிருக்க நீ சொன்ன வார்த்தை தவறிப் பேசுகின்றாய்; இஃது உனக்குத் தகாது; சீக்கிரம என் பணத்தைக் கொடுத்துவிடு; பணமோ ஒவ்வொரு நிமிஷத்துக்கும் ஊற்றுச்சுரப்பதுபோல வட்டி பெருகிக்கொண்டுபோகக் கூடியது; ஆதலால், ஒரு நிமிஷநேரமாவது உன்னிடம் என் பணமிருந்தால் எவ்வளவோ வட்டி அதிகரித்துவிடும்; வீணே வட்டி நஷ்டமாகாமல் இப்பொழுதே அப்பொருளைக் கொடுத்துவிடு," என்று கூறினார்.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் அரிச்சந்திரன் மிகவும் மனம் நொந்து, "ஐயோ! இனிமேல் ஒன்றுமில்லை; எங்கேனும் சென்று பிழைக்கலா மென்றல்லவா நினைத்தோம்; இப்போது இவருக்குக் கடன்கொடுக்க வேண்டியதாக நேர்ந்துவிட்டதே; நான் இவர் கேட்கும் திரவியத்தை எங்கே தேடிக் கொடுப்பேன்; கையிலொன்றுமில்லாத வறிஞனா யிருக்கின்றேனே," என்று பலவாறு கலங்கிப் பின்னர் விசுவாமித்திரரை நோக்கி, "சுவாமி! என்னை மோசக்கார னென்று நிந்திக்கவேண்டாம்; தாம் கூறுகிற நியாயப்படி நான் தமக்கு அந்தத் திரவியத்தைக் கொடுக்கக் கடமைப் பட்டே யிருக்கின்றேன்; நான் இப்படி நேருமென்று நினைக்கவேயில்லை; தாம் என்னிடம் வைத்தபொருள் நான்செய்த தானத்திற் சேரவில்லை யென்றும், அதை நீர் பிரத்தியேகமாக எடுத்துக் கொள்வீரென்றும் நினைத்தேன்; இவ்வாறு வருமென்று தெரிந்திருந்தால், நான் அதை விலக்கி மற்றப் பொருள்களை மாத்திரம் குறிப்பிட்டுத் தாரைவார்த்திருப்பேன்; அறியாமையால் இக்கடன் எனக்கு நேர்ந்துவிட்டது; ஆதலால், அதை எப்படியாவது கொடுத்துவிடுவேன்; ஆயினும், நீர் அப்பொருளை இப்பொழுதே கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்பது தகாது; நீர் அவ்விதம் பிடிவாதமாகக் கேட்டால், எல்லாவற்றையும் உமக்குக் கொடுத்து அடிக்கடியுண்டாகும் உம்முடைய கோபக்கொடுமையால் நினைவு தடுமாறிப் பயித்தியம் பிடித்தவன்போலிருக்கும் நான் எவ்வாறு அப்பொருளைக் கொடுப்பேன்? எங்கே தேடுவேன்? எனக்கெவர் கொடுப்பவர்? என்கையிலென்ன விருக்கின்றது? நீர் எனக்கிப்போது எவ்வளவு துன்பத்தைச் செய்யினும் கடன் கொடுப்பதற்கு வகை யொன்றுமில்லை; இந்த ஏழை மீது கிருபைசெய்து ஒரு தவணையை யேற்படுத்தினால் அதற்குள் நான் எவருக்கும் விலைப்பட்டாவது அந்தப் பொருளைக் கொடுத்துவிடுவேன்; எல்லாமுணர்ந்த தேவரீருக்குந் தெரியாத தொன்றுமில்லை," என்று சொல்லித் தவணை கொடுக்கும்படி அவரை வேண்டினான். அவ்வாறு வேண்டியும் கல்

இப்போன்ற மனமுடையவராகிய அந்த விசுவாமித்திரர் சிறிதும் மனமிளகாமல், அரிச்சந்திரனைக் கோபத்தோடு பார்த்து, "அடா முழுமோசக்காரனே! உனக்குத் தவணை கொடுத்து உன்னை விட்டுவிட்டால் நீ எங்கேனும் ஓடி மறைந்துகொள்வாய்; பின்பு உன்னைக் கண்டு பணம் வாங்குவ தரிதாகும்; ஆதலால், இப்போது நான் உன்னோடு கூடவே வந்து தவணைநாளில் உன்னிடம் பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும்; அவ்வாறு பெற்றுக்கொள்ளும்வரையில், நீ செல்லும் நகரங்களிலும், நாடுகளிலும், மலைகளிலும், காடுகளிலும் நானும் திரிந்து அலையவேண்டும்; அப்படித் திரிந்தலைவதற்கு நானென்ன வேலையற்ற வீணனோ? எனக்கு இராஜகாரியங்களில்லையா? அது முடியாது! முடியாது!! ஒருநாளும் தவணை கொடுக்கமாட்டேன்; நீ இப்பொழுது பொருளைக் கொடுத்துவிட்டுத்தான் போகவேண்டும்; கடனைக்கொடாமல் அப்பாற் போகக்கூடாது" என்று அவனைச் சுற்றிலும் கோடு கிறி அதற்குள் நிறுத்தித் தடைசெய்தார்.

அங்ஙனம் தடைசெய்யவே அரிச்சந்திரன் அவ் வாணையைக் கடவாமல் அக்கோட்டிற்குள் நின்று விசுவாமித்திரரை வணங்கி அவருடைய பாதங்களைச் சிரசின்மேற் சூட்டிக்கொண்டு, ஒருவனுக்குக் கக்குதல்வந்தபோது மற்றொருவன் வந்து அவனுடைய தொண்டையைப் பிடித்துக்கொண்டால் அவனுக்கு எப்படி விக்கலும் பொருமலு முண்டாகுமோ அவ்விதமே விக்கலும் பொருமலும் மேலுமேலுந் தோன்றக் கண்ணீர் சொரிந்து வாயிலூறுகின்ற நீரும் வற்றிப்போக நாவுலர்ந்து அம்முனிவரை நோக்கி, "சுவாமி! 'அரசாட்சியைக் கொடுத்துவிட்டால் நீ செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்துக் கொள்கிறேன்,' என்று முன்னே நீர் கூறிய [illegible]ய மனத்திருப்தியுடனே நான் என்னுடைய அரசாட்சியைக் கொடுத்துச் சென்றேன்; மீண்டும் அழைத்துக் கடன் கொடுக்க வேண்டுமென்று தெரிவித்தீர்; அதையும் கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்டேன்; அவ்வாறு ஒப்புக்கொண்ட நான் தவணை கேட்டால் மறுக்கின்றீர்; இது தருமமாகாது; உம்

முடைய இச்சைப்படியெல்லாம் நடந்த எனக்குத் தவணை கொடுத்து என் மனவேதனையை அகற்றலாகாதா? எப்படியாவது இந்த ஏழைக்கிரங்கித் தவணை கொடுக்கத்தான் வேண்டும்; அவ்வாறு தவணை கொடுத்துவிட்டுப் பணத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு நீர் என்னோடுகூட வரவேண்டிய அவசியமில்லை; உம்மைச் சார்ந்தவர்களில் எவரேனு மொருவரை அனுப்பினால் அவரிடம் தடையின்றித் தவணைப்படியே பணத்தைக் கொடுத்துவிடுகின்றேன்; நீர் இவ்வாறு செய்வீரானால் உமக்கு மிக்க புகழுண்டாம்; புண்ணியமும் அதிகரிக்கும்; இன்னும் என்னுடைய விருப்பத்தின்படி தவணை கொடுக்காமல் நீர் மறுத்து இப்பொழுதே பணத்தைக் கொடுக்கும்படி என்னை வருத்தினால் நான் எவ்விடத்திற் சென்று சீக்கிரமாகப் பணம் தேடிக் கொடுப்பேன்? பக்கத்தில் எங்கேனும் சென்று பொருளைத் தேடிக்கொடுக்கலா மென்றால் சுற்றிலுமுள்ள காடுகளும் வனங்களும் சூழ்ந்த ஊர்களெல்லாம் உம்மைச் சார்ந்தவைகளா யிருக்கின்றன; அவற்றில் நான் பணந் தேடினால் அப்பணமுழுதும் உம்முடையதே யாகுமாதலால் கடன் தீர்ப்பதற்குதவாது; ஆதலால், உம்மைச்சாராத வெளிநாடுகளிற் சென்றே பணம் சம்பாதிக்கவேண்டும்; அதற்காகவே உம்மிடம் தவணை கேட்கின்றேன்; இவ்விஷயத்தை நீர் நன்றாக ஆலோசித்து இது நியாயமென்று தோன்றினால் எனக்குத் தவணையுங் கொடுத்து நான் பொருள் தேடவேண்டிய இடத்தையுஞ் சொல்லி என்னை யனுப்பும்; இல்லையேல் என் கடன் தீர்வதற்கு வேறு ஏதேனுமொரு மார்க்கத்தை நீரே காட்டும்; அப்படிச் செய்யாமல் என்னைத் துன்பப்படுத்துவதால் பயனொன்றுமில்லை; இதற்குமேல் எனக்கொன்றும் சொல்லத் தெரியாது; இனி நீர் என்ன கட்டளை யிடுகின்றீரோ அதன்படியே நடக்கின்றேன்," என்று சொன்னான்.

இவற்றையெல்லாம் விசுவாமித்திரர் கேட்டு, "நாம் இவனை மிகவும் கஷ்டத்திற் குள்ளாக்கி முடிவில் இந்த நாட்டைவிட்டு வேறு நாட்டிற்குப் போகும்படி துரத்திவிட வேண்டுமென்றே நினைத்திருந்தோம்; இப்பொழுது இவனை

வேறு நாட்டிற்குச் சென்று பொருள் தேட வேண்டுமென்று கூறுகின்றான்; ஆதலால், இனி இவனுக்குத் தவணை கொடுத்துவிடுவதே நலம்," என்று ஆலோசித்துப் பின்னர் அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "திரிசங்குபுத்திரா! நீ கடனுக்காக இந்த நாட்டிற் பொருள் தேடக் கூடாதென்று உன்னிடம் நான் தெரிவிக்கக் கருதியிருந்தேன்; அதற்கிணங்க நீயே இப்போது அன்னிய நாடு சென்று பணந்தேடித் தருகிறேனென்று சொல்வதாலும், மிகவும் வருத்தத்தை யடைவதாலும் உன்மீ திரக்கங்கொண்டு இப்போது உனக்குத் தவணையுங் கொடுத்து, நீ பொருள் தேடத்தக்க இடத்தையும் தெரிவிக்கின்றேன்; ஏமகூட பர்வதமுங் காசியும் நீங்கலாக அவற்றிற்கிப்பாலுள்ள ஊர்களெல்லாம் உன்னால் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டவைகள்; ஆதலால், நீ இந்த வூர்களிற் பொருள் தேடாமல் இவற்றிற் கப்பாற்சென்று அங்குள்ள நாடுகளில் பொருள் சம்பாதித்துக் கொடுப்பாயாக; நீ இவ்வாறு செய்வது உறுதியாயிருந்தால் உன் விருப்பப்படியே தவணையும் பெற்றுக்கொள்; அப்படி நீ தவணையைப் பெற்றுக்கொண்டு சென்றும் பணங் கொடுக்கத் தவறிவிட்டால் என்ன செய்கிறது; நீ தவறாமற் கொடுத்துவிடுவாயா? இங்ஙனம் கொடுக்கத் தவறினால் நீ என்ன பாவத்திற் குள்ளாவாய்? அதையும் தெரிவித்து எனக்குறுதி சொல்லிவிடு," என்று கூறினார். அரிச்சந்திரன் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு, "சுவாமி! நான் உமக்களிக்கும் வாக்கினின்றும் எள்ளளவுந் தவறமாட்டேன்; அவ்வாறு தவறும் பக்ஷத்தில், பதிவிரதா தர்மந்தவறாது இல்லறம்நடத்திக் கணவனுக்குமிக்கபுகழையுண்டாக்கும் ஒரு உத்தமியை இச்சித்து இல்லறதர்மந்தவறிய பாவி என்ன கதியையடைவானோ அக்கதியையானடைவேன்; இது சத்தி ய[illegible]மில்லாத பெரிய தவத்தையுடைய முனிவரே! இன்னுங் கேளும்; உம்முடைய எல்லைக்கப்பாலுள்ள தேசங்களில் காசிதேசமே செல்வத்திற் சிறந்தது; அதுவே நான் பணஞ் சம்பாதித்தற்குத் தகுதியான விடமாகத் தெரிகின்றது; ஆதலின், நீர் தவணை கொடுத்தால் அந்தக் கெடுவுக்குள் மேற்

கூறிய காசிநகரஞ் சென்று அங்குச் சேர்ந்த அப்பொழுதே உம்முடைய பொருளைக் கொடுத்துவிடுவேன்; 'இத்தனை நாட்களில் பொருள் கொடுக்கவேண்டும்,' என்று ஒரு தவணை ஏற்படுத்துவீராக," என்று வேண்டினான். அதற்கு அவர், "அரிச்சந்திரா! நீ இருபது நாட்களுக்குள் காசிநகரஞ் சென்று பணத்தைக் கொடுத்துவிடு," என்று தெரிவித்தார்.

அவ்வாறு கூறவே அரிச்சந்திரன், விசுவாமித்திரரை நோக்கி, "முனிவர் பெருமானே! அந்தக் காசிநகரத்திற்குப் போய்ச் சேர்வதற்கு மாத்திரம் நாற்பது தினங்களுக்கு மேற் செல்லும்; அப்படி யிருக்கத் தாம் இருபது நாட்கள் தவணையாகக் கொடுத்தால் நான் அந்த நாட்களுக்குள் என்ன செய்யமுடியும்? நன்றாக யோசித்து இன்னும் சிலநாட்கள் அதிகமாகக் கொடுப்பீரானால் நன்மையாயிருக்கும்," என்று சொல்ல, விசுவாமித்திரர், "அப்படியானால் என்மேல் ஒரு குற்றமு மில்லாமல் நாற்பத்தெட்டு நாட்களைத் தவணையாகக் கொடுத்தேன்; இந்த தினங்களுக்குள்ளாவது நீ பணத்தைச் செலுத்திவிடு; இந்தத் தவணைக்குள் நீ செலுத்தாவிட்டால், அஃது உன் குற்றமாகவே முடியும்," என்று கூறினார். பின்னர் அரிச்சந்திரன் இந்தத் தவணைக்குச் சம்மதித்து, அந்த விசுவாமித்திரர் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கி, "சுவாமி! இந்த நாற்பத்தெட்டு நாட்களுக்குள் நான் தவறாமல் கடனைக் கொடுத்துவிடுவேன்; நான் இப்பொழுதே காசி நகரஞ் செல்கின்றேன்; நீர் பின்னை என்னிடம் வந்து சேரும்படி ஒரு ஆளை யனுப்பும்; அந்த ஆள் வரும்வரை நான் நடுவழியில் ஓரிடத்திற் றங்கி யிருக்கின்றேன்," என்று சொல்லி முடிவாக அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு நடந்தான்.

அரிச்சந்திரன் தாரை வார்த்தபடி அரசாட்சியை விசுவாமித்திரரிடம் நேரில் ஒப்புவித்துத் தன்னுடைய பொருள்களையும் அவர் வசப்படுத்துவதற்குக் காட்டிலிருந்து அவருடன் அயோத்திக்குச் செல்லல்.

மேற்கூறியபடி அரிச்சந்திரன் விசுவாமித்திரரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு சிறிது தூரம் நடந்து செல்லும்

போது மீண்டும் அந்த விசுவாமித்திரர், "அரிச்சந்திரா! இங்கேவா! வா!! இன்னுமொரு விஷயமிருக்கின்றது," என்று கூப்பிட்டார். அவ்வாறு அழைத்தவுடனே அரிச்சந்திரன், "ஐயோ! இன்னும் என்ன பேரிடி என் தலைமேல் விழப்போகிறதோ; முனிவர் மீண்டும் அழைக்கின்றாரே; என்ன துன்பம் விளையுமோ தெரியவில்லையே," என்று நடுக்கங்கொண்டு விரைவாக மீண்டுவந்து அவரை வணங்கி, "முனிசிரேஷ்டரே! எல்லா விஷயங்களும் முடிந்து விட்டனவே; மறுபடியும் எதற்காக அழைத்தீர்? இன்னும் அடியேனால் ஆகவேண்டிய காரிய மேது? அதைத் தெரிவித்தால் உடனே செய்கின்றேன்," என்று கூறினான். அப்படிச் சொல்லவே விசுவாமித்திரர், "அரிச்சந்திரா! விசேஷமான காரிய மொன்றுமில்லை; நீ, 'என்ன விளையுமோ,' என்று அஞ்சவேண்டாம்; இனி நீ செய்ய வேண்டியது ஒரு சிறிய வேலைதான்; அதை நீ செய்தால் மாத்திரந்தான் என்னுடைய மனம் திருப்தியாகும்; அஃதியாதெனில், நீ எனக்கு எல்லாவற்றையும் தாரை வார்த்துக் கொடுத்தது சரியே; ஆயினும், இப்போது நான் மாத்திரம் அயோத்திக்குச் சென்று அரசாளத் தொடங்கினால், அங்குள்ள உன்னுடைய ஊழியக்காரர்க ளெல்லாரும் என்னை வெறுத்து, "பரதேசிப் பையலே! உனக்கிந்த இராஜ்ஜியத்தை எவர் கொடுத்தவர்? காட்டில் திரிந்தலையும் நீ நாட்டையாளுதல் தகுமோ?" என்று நிந்தித்துப் பேசி அடித்துத் துரத்திவிடுவார்கள்; அவர்கள் அவ்வாறு செய்யின் பரதேசியாகிய என்னால் என்ன செய்ய முடியும்; நீயே அவ்விதம் செய்யும்படி அவர்களிடம் ஓர் ஆளை யனுப்பித் தூண்டிவிடும்படி செய்திருந்தாலும் செய்திருப்பாய்; உனக்கு என்மீது அதிகப் பகை ஏற்பட்டிருக்கின்றது; அதை நினைக்கும்போது எனக்கு அயோத்திக்குச் செல்வதற்கு மிகவும் பயங்கரமா யிருக்கிறது; ஆதலால், நீ என்னோடு கூடவந்து அயோத்தியிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் எனக்குக்காட்டிப் பின்னர் என்னைச் சிம்மாசனத்தேற்றி என் சிரசில் கிரீடஞ் சூட்டி எனக்கு இராஜ்ஜிய

பட்டாபிஷேகமும் செய்து எல்லோரும் என்னுடைய கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கும்படி அந்நுள்ளவர்களிடத்தில் தெரிவித்துவிட்டு அதன் பின்னரே காசிக்குச் செல்ல வேண்டும்; இவ்விதம் செய்ய உனக் கிஷ்டமில்லாவிடின் எனக்குக் கொடுத்த இராஜ்ஜியத்தை நீயே எடுத்துக்கொண்டு "நான் உமக்கு இராஜ்ஜியம் கொடுக்கவில்லை," என்று ஒரு வார்த்தை மாத்திரம் சொல்லிவிடு; நான் இப்பொழுதே காட்டிற் கோடி என்னுயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்கின்றேன்," என்று கூறினர்.

இந்த வார்த்தைகள் செவிகளுட் புகுந்தவுடனே அரிச்சந்திரன் 'சிவ! சிவா!' என்று செவிகளை மூடிக்கொண்டு விசுவாமித்திரரை நோக்கி, "சுவாமி! என்ன வார்த்தைகளைக் கூறினீர்கள்! நான் மனமொப்பி அரசாட்சியைக் கொடுத்து விட்டுப் பின்னர் இல்லையென்று சொல்வேனே? உமக்குத் துன்பஞ் செய்யும்படி அயோத்தியிலுள்ளவர்களைத் தூண்டி விடுவேனே? உம்மால் எனக்கொரு தீங்கும் நேரவில்லையே; நீர் செய்தவைகளெல்லாம் நியாயமான விஷயங்கள்தாமே; அப்படியிருக்க நான் எதற்காக உம்மீது பகை கொள்ளப் போகின்றேன்; நீர் எனக்கிதமே செய்யாமல் ஆயுள்வரை துன்பங்களையே செய்துவந்தாலும்நான் எள்ளளவும் வெறுப்படையமாட்டேன்; உம்மை என்னுடைய் குலதெய்வமென்றே கருதுவேன்; நீர் தாமதிக்காமல் இப்பொழுதே அயோத்திக்குப் புறப்படும்; அடியேனும் உம்முடன் வந்து உம்முடைய விருப்பத்தின்படியே எல்லாக் காரியங்களையும் நடத்திவிட்டுச் செல்கின்றேன்," என்றுரைத்தான்.

அவ்வாறு கூறவே விசுவாமித்திரர் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்து, அரிச்சந்திரனைப் பார்த்து, "திரிசங்கு புத்திரா! நீ மிகவும் நல்லவன்! நல்லவன்!! இதோ உன் சொற்படியே அயோத்திக்குப் புறப்படுகின்றேன்; நீயும் பின் தொடர்ந்து வாக்கடவாய்," என்று சொல்லி உடனேயெழுந்து முன்னே அரிச்சந்திரன் ஏறிவந்த தேர்மேலேறிப் புறப்பட்டார்; அவ

ரால் முன்னே நாட்டிற்கனுப்பப்பட்ட முனிவர்கள் தவிர அவரோடு கூடவிருந்த மற்ற முனிவர்களெல்லோரும் யானைகளின்மேலும், குதிரைகளின்மேலும் ஏறிப் புறப்பட்டார்கள்; சேனைகளெல்லாம் அவர்களுக்குப் பின்னே சென்றன; யுத்த சாமார்த்தியத்தை யுடைய அரிச்சந்திரனும் சந்திரமதியும், தேவதாசனும் அவர்களுடைய கெட்ட காலத்தால் அந்தச் சேனைகளுக்கு நடுவே மண்மீது கால்நடையாக நடந்து கால்களிற் பல முட்கள் பாயவும், பாற்கற்களழுத்தவும், புழுதியின் வெப்பந் தாக்கவும் துடிதுடித்து வருந்தித் தலையில் துணியைப் போட்டுக்கொண்டு முகம் வியர்த்து உடல் வெதும்பி மனங் கலங்கிச் சென்றார்கள். சத்தியகீர்த்தி முதலிய மந்திரிகள், இவர்களுடைய பரிதாபமான நிலைமையைப் பார்த்து மனம் பொறாதவர்களாய்க் கண்ணீர்விட்டுப் பின்னே சென்றார்கள். இப்படிச் சென்ற எல்லோரும் காடுகளையும், மலைகளையும், கானாறுகளையும், முல்லை நிலத்தையும் கடந்து மருதநிலத்தைச் சார்ந்து கரும்புகள் விளையும் நிலங்களையும், தேனிறைந்த சோலைகளையுந் தாண்டி முடிவில் இரத்தின வொளி மிகுந்து சிறப்புடன் விளங்கும் அயோத்திமாநகரத்தின் மதிலுக் கருகிற்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

அப்போது, முன்னமே விசுவாமித்திரரைச் சார்ந்த முனிவர்கள் சென்று, ‘அரசாட்சி விசுவாமித்திரருக்குச் சொந்தமாய்விட்டது,’ என்று சொல்லக் கேட்டுக் கலங்கியிருந்த அந்நகரத்து ஜனங்களெல்லோரும் முகவாட்டத்துடன் எதிர்கொண்டு சென்று விசுவாமித்திரரும், அவரைச் சார்ந்த முனிவர்களும் வாகனங்களிலேறிக்கொண்டும் அரிச்சந்திரனும், சந்திரமதியும், தேவதாசனும், மற்ற மந்திரி முதலியோரும் கால்நடையாக நடந்தும் வருவதைக் கண்டு மனமயங்கி வயிறெரிந்து, “அந்தோ! இஃதென்ன கொடுங்காலம் நேர்ந்தது; முன்னே அந்த முனிவர்கள் வந்து கூறியபடி சரியாயிருக்கின்றதே; நாம் அவர்கள் கூறும்போது யாரோ பயித்தியக்காரர்கள் உளறுகிறார்களென்றல்லவோ நினைத்தோம்; அவர்கள் வார்த்தை மெய்யாய்விட்டதே;

நமக்குத் தந்தையாகிய மன்னரும், தாயாகிய அரசியும், நம்மை இனி ஆளத்தக்க புத்திரனும் காவிவஸ்திரந் தரித்து ஆபரணங்க ளொன்றுமின்றி அழகிழந்து பரதேசிகளாய்ப் பாதம் வருந்தப் பூமியில் நடந்துவர இந்தப் பேய்க்குணமுடைய பரதேசி இரதத்திலேறி வருதல் தகுதியாமா? இப்படி இவர்கள் நம் கண்ணெதிரே காணப்படுந் தோற்றம் பொய்த்தோற்றமா? மெய்த்தோற்றமா? நம்மரசன் இவ்வாறு பரதேசி யாவதற்குக் காரணமில்லையே; இங்குக் கீழே நடந்து வருபவர் நம்மிறைவரோ வேறு பரதேசியோ? ஒன்றும் விளங்கவில்லையே," என்று பல சந்தேகமான வார்த்தைகளைப் பேசிக்கொண்டு அரசன் சமீபத்திற் சென்று பரதேசிக் கோலத்துடன் சென்ற அரிச்சந்திரனைத் தங்கட் கிறைவனென்று நிச்சயமாகத் தெரிந்து, "ஐயோ! நம்மிறைவருக்கு இந்தப் பரதேசி வேஷம் ஏன் உண்டாயிற்று? நம் தாயாகிய சந்திரமதிக்கும் இக்கோல முண்டாகலாமோ? தெய்வமே! நாங்கள் எங்களரசனை இவ்வித கோலத்தோடு பார்த்தற்கு என்ன பாவத்தைச் செய்தோம்? நாங்கள் மகாபாவிகளாய் விட்டோமே," என்று கைகளால் முகத்திலும் வயிற்றிலு மறைந்து கொண்டு கோவென்று கதறியழுதார்கள். அப்படி யழுத அவர்களுட் சில பெண்கள் ஓடிச் சந்திரமதியையும், அவளுடைய புத்திரனையும் தாங்கி யணைத்துக்கொண்டு கதறினார்கள்; சிலபுருஷர்கள்விரைந்தோடி அரிச்சந்திரனுடைய பாதங்களிலே விழுந்து மெய்சோர்ந்து கைகளாலே ஓங்கி யோங்கி முகத்தி லடித்து முகங் கன்றி வீங்கக் கண்ணீர் வடித்துப் புலம்பினார்கள். இவ்வாறு எல்லோரும், "ஐயோ! நம்மரசனுக்கும் அரசிக்கும் அரசபுத்திரனுக்கும் என்ன கொடுங்காலம் சம்பவித்தது!" என்று சொல்லிப் பலவித அலங்கோலத்துடன் விழுந்து விழுந்து மண்மேற் புரண்டழு [illegible] சூழ்ந்து பின்செல்ல இவ்வித துன்பங்களை யெல்லா முண்டாக்கின விசுவாமித்திரர் கோட்டை வாயிலுக்குட் புகுந்து தேரைவிட் டிறங்கினார். மற்ற முனிவர்களும் தங்கள் தங்கள் வாகனங்களிலிருந் திறங்கினார்கள்.

அப்படி எல்லோரும் இறங்கியவுடனே அரிச்சந்திரன் அந்த விசுவாமித்திரரை அழைத்துக்கொண்டு பெரிய பட்டணத்திற்குள்ளே நுழைந்து, தனக்கு முன்னே சொந்தமாயிருந்த குதிரைச் சாலைகளையும், தேர்ச்சாலைகளையும், யானைக்கூடங்களையும், பொக்கிஷசாலையையும், பூஜைவீட்டையும், வஸ்திரசாலைகளையும், பள்ளியறைகளையும், தனக்கு முன்னிருந்து அரசாண்டுவந்த இருபத்தொரு அரசர்களால் சேகரித்து வைக்கப்பெற்ற செம்பொன்னுள்ள அறைகளையும், தான் பொன்னிறைத்துவைத்திருந்த அறைகளையும், அன்னசத்திரங்களையும், நாடகசாலைகளையும், பொதுச்சாவடிகளையும், மடங்களையும், சிங்காரபுஷ்கரிணிகைகளையும், வசந்த மண்டபங்களையும், திருமஞ்சனச் சாலைகளையும், கூடகோபுரங்களையும், ஆயுதச்சாலைகளையும், மடைப்பள்ளிகளையும், அந்தப்புரங்களையும், கோவில்களையும், சிங்காரத் தோட்டங்களையும், செய்குன்றுகளையும், பீடங்களையும், ஆசனங்களையும், மற்றுமுண்டானவைகளையும் அவருக்குக் காட்டி அவர் திருமுகத்தை மனமகிழ்ச்சியோடு நோக்கி, "முனிசிரேஷ்டரே! இவை யாவும் அரசாட்சியும் உமக்குச் சொந்தமானவைகளே; இன்றுமுதல் இவற்றை நீரே ஆண்டனுபவித்துக் கொள்வீராக," என்று கூறிப் பின்னர் அவரை அழகிய கொலுக்கூடத்திலுள்ள சிங்காசனத்தின்மேலேற்றி வேதவிதிப்படி அவருக்கு முடிசூட்டி இராஜ்ஜிய பட்டாபிஷேகம் செய்து அவருடைய பாதங்களில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கினான். அவன் அவ்வாறு வணங்கவே கூடச்சென்ற மற்ற அரசர்களும், மந்திரிகளும், படைத்தலைவர்களும், வீரர்களும், இராஜ குடும்பத்தைச்சார்ந்த பெண்களும் கண்ணீர்விட்டழுதுகொண்டே துக்கத்தோடு அந்த விசுவாமித்திரரை வணங்கினார்கள்.

பிறகு அதன்மேல் அரிச்சந்திரன் மேற்கூறியபடி வணங்கியெழுந்தவுடன் தன்னை நோக்கிக் கண்ணீர் சொரிய மனங்கலங்கியிருக்கும் அரசர், மந்திரிகள், பிரதானிகள், வீரர்கள், முதலிய எல்லோரையும் பார்த்துக் கையாலமைத்து, "நீங்கள் என்பொருட்டாகத் துக்கப்படவேண்டாம்; எல்லாம்

தலைவிதிப்படியே நடக்கும்; வரும் விதியை விலக்கவல்லவ ரியாவர்? என்னுடைய வாழ்வு மாறவேண்டியகாலம் வந்தபடியால் இப்போது நான் எல்லாவற்றையும் இந்தவிசுவாமித்திர முனிவருக்குத் தாரை வார்த்துக் கொடுத்துவிட்டேன்; இதற்காக நான் மனத்திற் சிறிதும் கவலைகொள்ளவில்லை;என் சத்தியமட்டும் நிலைநின்றாற் போதுமென்று திருப்தியடைந்திருக்கின்றேன்; ஆதலால், நீங்களும் என்னைப்போலவே மனங்கலங்கா திருக்கவேண்டும்; இன்னும், நீங்கள் என் மனநோக்கம்போல எப்பொழுதும் நடக்கக் கூடியவர்களாதலால் இப்பொழுதும் நானிருப்பதுபோலவே மனக்கலக்கங் கொள்ளாதிருந்து எனக்கு மேன்மையையும் கீர்த்தியையு முண்டாக்குவீராக; நான் எப்பொழுது மன்மொப்பி அரசாட்சியை விசுவாமித்திருக்குக் கொடுத்துவிட்டேனோ அப்பொழுதே நீங்களெல்லோரும் எனக்கடங்கி நடந்தது போல அவருக்கடங்கி நடக்கக் கடமைப் பட்டவர்களாய் விட்டீர்கள்; இம் முனிவருடைய கட்டளைப்படியே இனி நீங்களெல்லோரும் நடந்தால் மாத்திரம் எனக்கு நற்கீர்த்தி யுண்டாகும்; இல்லையேல் நான் உங்களுக்குத் துர்ப்போதனை செய்து உங்களை அவருக் கடங்காமற் செய்துவிட்டதாக உலகத்தில் எனக்குக் கெட்டபெய ருண்டாகும்; நீங்கள் எனக்கு நற்பெயரை யுண்டாக்க வேண்டுமானால் இவருக்கு முன்னை யாதொரு குற்றமு மில்லாமல் நடந்துகொள்ள வேண்டும்; இந்த முனிவரோ எல்லோருக்கும் நல்லவர்; தவத்தில் வல்லவர்; புத்தியிற் பெரியவர்; திரிபுரத்தை நகைத்தெரித்த பரமசிவனுக்கும் மேற்பட்ட கீர்த்தி வாய்ந்தவர்; செங்கண்மாலான விஷ்ணுவுக்கு மேலானவர்; சதுர்முகனான பிரமாவினு முயர்ந்தவர்; தேவர்களினுஞ் சிறந்தவர்; இவரைப்போன்ற மகான் உங்களுக் கிறைவராக அமைவதரிதாகும்; நீங்கள் செய்த தவப்பயனாலேயே இவர் இப்போதுங்களுக் கிறைவரா யமைந்தார்; இவருக்கெவர் நல்லவரோ அவரே எனக்கும் நல்லவர்; நீங்கள் நான் இப்போதுரைத்த வார்த்தைகளை யெல்லாம் நன்றாக ஆலோசித்து மனத்தில் வைத்து இந்தத்

தவசிரேஷ்டருக்கிதமாக நடந்து கொள்ளுங்கள்," என்று கூறினான்.

சப்த தீவுகளையும் தன்னாட்சிக்குள் ளடக்கியாண்ட அரிச்சந்திர மகாராஜன் அவ்வாறு கூறவே சிற்றரசர்கள், மந்திரிகள் முதலிய எல்லோரும் தங்கள் வாயைக் கையால் மூடிக்கொண்டு அவனுடைய பாதங்களில் விழுந்து வணங்கி, "ஐயனே! உம்முடைய வார்த்தைகளை மீறி நடப்பவர்கள் இங்கே யாரிருக்கின்றார்கள்? நாங்கள் ஒருபோதும் உம்முடைய நோக்கத்திற்கு விரோதமாக நடக்கமாட்டோம்; உம்முடைய கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு இன்றுமுதல் இம்முனிவருக் கடங்கி நடந்து உமக்கு நற்கீர்த்தியை உண்டாக்குவோம்; அதைப்பற்றி நீர் எங்களுக்கு அதிகமாகச் சொல்லவேண்டாம்," என்றுகூறி அவ்வரசன் தங்களை விட்டுப்பிரியப் போவதைக் கருதி அளவற்ற துக்கங்கொண்டு முகத்திற் கையால்மோதி யடித்துக்கொண்டு அழுது புலம்பினார்கள்.

அப்போது விசுவாமித்திரர், சிம்மாசனத்திலிருந்தபடியே அரிசசந்திரன் தன்னைச் சார்ந்தவர்களிடம் கூறிய உறுதி வாக்கியங்களையும், அவர்கள் அவன்மீது விசுவாசம் வைத்துப் பதிலுரைத்த வார்த்தைகளையுங் கேட்டு, "உலகத்தில் இந்த அரிச்சந்திரனைப்போன்ற நீதியுள்ள அரசனையும், இவர்களைப்போன்ற இராஜபக்தி நிறைந்த பிரஜைகளையும் காண்பதரிதாகும்; இத்தகைய மன்னனை நாம் வருத்துவதால் நமக்கென்ன பயனுண்டாகப் போகிறது? நம் புத்தியில்லாமல் வீணே அவசரப்பட்டு இந்திரனுக்கு முன்னே சபதஞ் செய்துவிட்டோம்; அதை நிறைவேற்றும் பொருட்டு இவனுக்குப் பல துன்பங்களைச் செய்தே தீரவேண்டியது நமக் கவசியமாயேற்பட்டுவிட்டது; அவ்வாறு துன்பத்தைச் செய்யும்போது மிகவும் தருமகுணமுள்ள இவன் அளவற்ற துக்கத்தை யடைகின்றான்; அவ்வாறடைவதைப் பார்த்தால் நமக்கே மனமுருகுகின்றது; ஆயினும், என்ன செய்யலாம்?

சொன்ன சபதத்தை நிறைவேற்றித்தானே தீரவேண்டும்? அப்படி நிறைவேற்றுவதற்கு இவன் ஏதேனுமொரு இழிவான காரியத்தைச் செய்துவிட்டால் அதுவே பெரிதாம்; இவனுக்கு அதிக கஷ்டமேற்படாது; நாம் அதன்மேல் ஒன்றுஞ் செய்யாமற் போய்விடலாம்; இவனோ எவ்விதத்தாலும் கெட்டகாரியத்தைச் செய்யாதவனாயிருக்கின்றான்; பலவிதத்திலும் நமக்கு மனவேதனை அதிகப்படுகின்றது; இவனை எவ்வாறு கெட்டவனாகும்படிச் செய்யலாம்?" என்று பலவாறு யோசித்துப் பின்னர், "'அடிமேலடி படித்தால் அம்மியும் நகரும்,' என்பதற் கிணங்கத் துன்பத்தின்மேற் றுன்புஞ் செய்தால் எத்தகையினரும் மனவுறுதி கெட்டுப்போவார்கள்; ஆதலால், இவன் முன்னே கெட்டகாரியத்திற் கிணங்காமல் மனவுறுதியோடிருந்தாலும்இப்போது அளவில்லாத துன்பங்களையடைந்து பரதேசியாகி யிருப்பதால் இச்சமயம் தன்னொழுங்கைக் கைவிட்டு ஒரு அற்பக்காரியத்தைச் செய்ய இணங்கினு மிணங்குவான்; நம்முடைய மோகினிப் பெண்களை மணஞ் செய்துகொண்டால் இராஜ்ஜியத்தையெல்லாம் இவனுக்கே திருப்பிக் கொடுத்துவிடுவதாக நாம் இப்போது இவனிடம் தெரிவிப்போம்; ஒருவாறு இவன் அதற்கிசைந்துவிட்டால், 'நம்மைப் பிடித்த சனியன் விட்டது,' என்று நாம் விரைந்து சென்று இந்திரனுக்கு முன்னே நம் சபதம் நிறைவேறிவிட்டதென்று கூறிவிடலாம்," என்று தீர்மானித்து, உடனே அரிச்சந்திரனைச் சமீபத்தி லழைத்து அவனுடைய முதுகின் புறத்தைத் தடவி, "மன்னவ! உன்னைப்போல் பொறுமையும் திறமையும் வாய்ந்த அரசனை நான் எங்கும் கண்டதில்லை; மிகவுந் தருமகுணமுள்ள நீ துக்கத்தை யடைவதைப் பார்த்து என் மனம் அளவற்ற வேதனையடைகின்றது; நீ வீணாகப் பிடிவாதம் செய்து ஏன் இவ்வித கஷ்டத்தை யடைகின்றாய்? நீ அடைவதுமன்றி உன்னுடைய அருமையான மனைவியும் புத்திரனு மடைகின்றார்கள்; இவர்கள் உன்னோடு பசியாலும் வெயிலாலும் மழையாலும் வருந்தித் திரிந்தலைவது தகாது; மிக்க சுகத்தை யடை

ங்க நீயும் போய்க் கஷ்டப்பட்டலைவது நல்லதாகக் காணப்பட வில்லை; அப்படியே நீ உன்னுடைய மனைவி மைந்தனுடன் கஷ்டப்பட்டு ஊரூராய்த் திரிந்தலைந்தாலும் என் கடனைத் தீர்ப்பதற்குரிய அளவற்ற திரவியம் உனக்குக் கிடைப்ப தரிதாகும்; நீ என்ன உபாயத்தைக் கொண்டு பணந்தேடுவாய்? இவையெல்லாம் வேண்டாம்; நீ சுகப்படுவதற்குத் தகுந்த உபாயமொன்று சொல்லுகிறேன் கேள்; நீ எள்ளளவும் தடை செய்யாமல் இப்பொழுதாவது என் குமாரிகளை மணம் புரிந்துகொள்வதற் கிணங்கு; அவ்வாறு சம்மதிப்பாயானால் இந்த நாடு நகரம் செங்கோல் முதலிய எல்லாவற்றையும் உனக்கே திருப்பிக் கொடுத்துவிடுகிறேன்; நீ கொடுக்க வேண்டிய கடனையும் தள்ளிவிடுகிறேன்; நீ அந்தப் பெண்களோடு அரசாட்சியைப் பெற்றுக்கொண்டு மீண்டும் அரசனாய்ச் சுகத்தோடு வாழலாம்; என் சொல்லைத் தடை செய்யாதே; உலகத்தில் நாம் ஜென்ம மெடுத்ததற்குரிய பயன் இன்பத்தை யடைவதே யல்லாமல் வேறொன்று மில்லை; தலையால் வரும் சீதேவியைக் காலால் தள்ளாதே; என்னுடைய பெண்களோ மணமாகாத கன்னிப் பெண்கள்; அவர்களை மணஞ் செய்துகொள்வதால் எவ்வித தோஷமு மில்லை; ஒருவருக்கு மணமான பெண்ணை விரும்பினால் மாத்திரம் தோஷமுண்டாகும்; வேறொருவர்க் குரிய மனையாள்களையே இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் விரும்பியலைகிறார்கள்; அவ்வாறு திரியினும் அவர்களுடைய கௌரவத்தில் ஏதேனும் குறைவேற்பட்டிருக்கின்றதா? ஒன்றுமில்லையே; அப்படியிருக்க நீ மணமாகாத கன்னிப்பெண்களையும் மணம் புரிந்துகொள்ளத் தடைசெய்வது ஆச்சரியமா யிருக்கின்றது; எல்லாச் சாஸ்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்த உனக்கு இந்த நியாயம் ஏன் தெரியாமற் போய்விட்டது? நீ எவ்வளவோ கற்றிருந்தும் கற்றறி மூடனைப் போல் மதியீனத்தால் வருந்துகின்றாய்; அரிச்சந்திரா! பிடிவாதம் வேண்டாம்; இதோ உன் செங்கோலைப் பெற்றுக்கொள்; என் கன்னியரை மணம் புரிந்துகொள்வதாக ஒரு வார்த்தை கூறு; அவர்களுக்கு நீ தகுதியான மாப்

பிள்ளையென்று கருதியே இவ்வாறு உன்னைத் துன்பப்படுத்தி வற்புறுத்துகின்றேன்," என்று சொல்லி உடனே எழுந்து அவன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு தாடையைத் தாங்கி வேண்டினார்.

அப்படி அவர் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு மிக்க சாமர்த்தியமான வார்த்தைகளைக்கூறி வேண்டவே, அரிச்சந்திரன் அவருடைய பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு, "சுவாமி! நல்ல வார்த்தைகளைக் கூறினீர்; நான் என் மனைவியொருத்தியை விரும்புவதன்றி மற்றப் பெண்களின்மே லிச்சைகொள்ளாத நித்திய விரதம் பூண்டவன்; என் மனைவியன்றி மற்றப் பெண்களெல்லோரும் எனக்குத் தாய்மாராவர்; இந்திரன் முதலியோர் பிறர் தார விச்சைகொண்டதால் தங்கள் கௌரவத்தை யிழக்காவிடினும், அதற்குரிய தண்டனையைமட்டும் அடைந்தே யிருக்கின்றார்கள்; எவர் எப்படியாயினு மாகுக; யான் என்னுடைய விரதத்தைக் கைவிடமாட்டேன்; நீர், உம்முடைய கன்னியரைக் கூடினால் தோஷமில்லையென்று கூறினீர்; அது சரியன்று; அவர்கள் கன்னியராயிருந்தாலும் பரத்தையர் தன்மையையும், நீசத்துவத்தையு மடைந்திருக்கின்றார்கள்; உலகத்தில் பரத்தையரைக் கூடுவதும், பொய் கூறுவதும், இன்னும் தருமமல்லாத காரியங்களைச் செய்வதும் கீர்த்தியை அழிப்பதற் கேதுவான செய்கைகளாதலால் பரத்தையராகிய உம்முடைய கன்னியரை மணம் புரிந்துகொள்வதும் பழிப்பிற்கிடமான செய்கையேயாம்; பல வார்த்தைகளை எதற்காகப் பேசவேண்டும்? என் உயிர் போனாலும் நான் என்னுடைய மனையாள் தவிர வேறொருத்தியையும் விரும்பமாட்டேன்; நிலையற்ற உலகவாழ்வைக் கருதி நீதியைக் கைவிடேன்; இன்னும் மனுவுக்குப் பின்னே தோன்றி எனக்கு முன்னே அரசாண்ட மகாகீர்த்திமான்களாகிய வலியிருந்த மன்னர்களையன்றி, அவர்காலத்துக்கு முன்னும் பின்னும் வேறு எவராலும் தாங்கமுடியாத இந்தப் பூமிபாரத்தைத் தாங்குதற்கு நான் வல்லமை பெற்றவனல்லேன்; ஆதலின், இப்பாரத்தை நீரே தாங்குவீராக; மீண்டும் என்னிடம் அதனைச்

சுமத்தவேண்டாம்; இனி இவ்வித அநீதியான வார்த்தைகளை என்னிடம் கூறுவதை விட்டுவிடுவீராக; நான் கொடுப்பதாகச் சொன்ன பொருளைத் தவணைப்படி பெற்றுக்கொள்வதற்கு ஓராளை மாத்திரம் என்னுடன் கூட்டியனுப்பும்; நான் என்னபாடுபட்டாவது பணம் சம்பாதித்துக் கொடுத்தனுப்புவேன்," என்று கூறினான்.

அவ்வாறு கூறவே விசுவாமித்திரர் அதிசயித்து, "இவன் இவ்வளவு துன்பத்தை யடைந்தும் மனவுறுதி கெடவில்லை; இன்னும் இவனைக் கஷ்டப்படுத்துவதற்குரிய வழிகளைப் பற்றிப் பின்னால் ஆலோசித்துத் தீர்மானித்துக் கொள்ளலாம்; இப்போது இவனை யனுப்பிவிடுவதே நலமாம்," என்று கருதி அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "திரிசங்கு புத்திரனே! நீ என்சொல்லைத் தடைசெய்கின்றாய்; நல்லது; உன்னிஷ்டப்படியே செய்; நான் நாளைக்கு ஓராளை உன்னிடமனுப்புவேன்; நீ இப்போதே இந்நகரத்தி லில்லாமல் வெளியேறிப் போய்விடு," என்று கட்டளையிட்டார். அப்படிக் கட்டளையிட்ட மாத்திரத்தில் அரிச்சந்திரன் அவருடைய பாதங்களைச் சிரசின்மேற் சூடி வணங்கி, "சுவாமி! தம்முடைய கட்டளைப்படியே நான் வெளியேறிச் செல்கின்றேன்; இந்த அடியேன் உமக்கு அறியாமையால் ஏதேனும் குற்றங்கள் செய்திருந்தால் அவற்றை மன்னித்தருள் வேண்டும்," என்று சொன்னான். அதற்கு அம்முனிவர், "அப்படியே மன்னித்தேன்; நீ போகலாம்," என்றுரைத்தார். அதன்மேல் பிரபுவான அரிச்சந்திரன், தன்னுடைய மந்திரிகளைக் கைப்பற்றி அம்முனிவருக்குச் சுட்டிக் காட்டி, "ஐயனே! இவர்களெல்லோரும் உமக்கடைக்கல மானவர்கள்; இவர்கள் ஏதோ ஒரு [illegible]த்தில் மதிமருண்டு உம்மை வைதாலும் உம்முடைய கட்டளையை மறுத்தாலும், வேறு குற்றங்கள் செய்தாலும் அவற்றை யெல்லாம் பொறுத்து இவர்களையும் ஆட்கொள்ள வேண்டும்; இது தான் நீர் முடிவாக எனக்குக் கொடுக்கத் தக்க வரம்," என்று சொல்லி அவர்களை அம்முனிவரிடம்

தெப்புவித்தான். அவரும் அவ்வாறே செய்வதாகத் தெரிவித்து அவர்களை யேற்றுக்கொண்டார்.

பின்னர், அம்மன்னன், சிம்மாசனத்திலிருந்து குடை நிழலின் கீழே விளங்கிய விசுவாமித்திரருடைய பாதங்களிலே கொடிபோன்ற இடையையுடைய சந்திரமதியும், புத்திரனுகிய தேவதாசனும் வணங்கும்படிச் செய்து தானும் முடிவாக வணங்கி, 'சுவாமி! இனிமேல் இந்தப் பூமியாம் உம்முடையதே,' என்று சொல்லி விடை பெற்றுக்கொண்டு தன்னைச் சூழ்ந்துநின்ற சேனைகளைப் பார்த்து, "நீங்கள் இவ்விடத்திலேயே நில்லுங்கள், எனக்குப் பின்னை தொடர்ந்து வரவேண்டாம்," என்று சொல்லிவிட்டு மனைவியையும் மைந்தனையும் அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

அவன் அவ்வாறு புறப்பட்டவுடனே, திரிபுரதகனம் பண்ணின சிவனையொப்பான விசுவாமித்திரர் தம்முடைய ஒழுங்குப்படி உலகத்தை யாளுதற்குரிய காரியங்களைச் செய்யத் தொடங்கினர்; அப்போது சண்டை செய்து ஆயாசந் தீர்ந்திருக்கின்ற வீரர்கள் கூடின சபைகளிலும் தெருக்களிலும் விசுவாமித்திரரைச்சார்ந்த பிரமசாரியப்பிராமணர்கள் உள்ளக் களிப்புடனே கூடினர்கள்; அந்நகரத்திலும், அரண்மனையிலும் தம் நாயகரிடத்தே விருப்பத்தைச் செலுத்தக்கூடிய பெண்களெல்லோரும், அரசன் நீங்கியதனல் தங்களுக் கேற்பட்ட துக்கம் மேலிட்டவர்களாய் வருந்தியபடியினலே, அவர்கள் மேலுப்பரிகைகளிலிருந்து கூந்தலை யுலர்த்துவதற்கு அகிற் புகையிடும் சிறப்பெல்லாம் நீங்கி, எவ்விடத்தும் பிராமணர்கள் வாசனையிருந்த மலர்களும் தருப்பைகளும் நிறைந்து விளங்குவதான ஓமம் செய்ய, அதனலே யெழும்புகையே யிருந்திருந்தது. இன்னும் கொடிகளுயர்ந் தாடுகின்ற அந்நகரத்தின் வீதிகளிலெல்லாம் யானை வீரர்களும், குதிரை வீரர்களும், வேல் வீரர்களும், வாள் வீரர்களும், இவர்களைச் சார்ந்த பெண்களும் கூடி நிறைந்திருப்பது போய், சாஸ்திரம் படிக்கிற பிரமசாரியர்களும், இடை அரைநாணும் கௌ

பிணமுமுள்ள முனிவர்களும் நெருங்கிச் செல்வதான கூட்டம் அதிகரித்திருந்தது; இராஜ குமாரர்களும், வீரர் குமாரர்களும் வீதிகளில் நெருங்கி விளையாடுவதா லுண்டாகும் கோஷ்டமடங்கி முனிவர்கள் வேதபாராயணஞ் செய்யும் கோஷ்டமே அதிகரித்திருந்தது; குளங்களிலும், ஏரிகளிலும் இராஜ ஸ்திரீகள் ஜலக்கிரீடை முதலியன செய்து விளையாடுவதா லுண்டாகும் கோஷ்டமடங்கி, முனிவர்களும், குடும்ப சந்நியாசிகளுடைய மனைவியரும், அவர்களுடைய புத்திரரும் ஸ்நானஞ் செய்வதாலும் மந்திரங்கள் சொல்வதாலும் ஏற்படும் முழக்கம் மிகுந்திருந்தது. இராஜகுமாரர்கள் சேர்ந்து வில்வித்தை பயிலு மிடங்களிலெல்லாம் முனிவரின் குமாரர்கள் சஞ்சரித்துத் திரிந்தார்கள். இவ்விதம் பல செய்கைகள் நடந்தபடியால் அயோத்திநகரமானது அப்பொழுதே முன்னிலைமை மாறி வேற்றுமையடைந்து, 'இது புது அயோத்தியோ,' என்று பார்த்தோர் சொல்லக்கூடியதா யிருந்தது. இவ்வாறு அந்நகரத்தின் நிலைமை மாறித் தோன்ற விசுவாமித்திரர், பரிசுத்தமான முனிவர் சூழவும், சிற்றரசர் வணங்கவும் திருத்தமான இரத்தின சிங்காசனத்தமர்ந்து சந்தோஷமாக உலகத்தை யாளத் தொடங்கினார்.

சூழ்வினைக்காண்டம் முற்றுப்பெற்றது.

நகர்நீங்கிய காண்டம்.

அரிச்சந்திரன் செங்கோல்முதலிய எல்லாவற்றையும்
விசுவாமித்திரருக்குக் கொடுத்துப் பரதேசியாய்
மனைவிமைந்தனுடன் அயோத்தியைவிட்டு
வெளியேறிச் செல்லல்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

"தலமுழுதாள் தவமுனிவன் றனக்களித்தோ மினியுறைத
ற்குரி யன்றென்
றிலகுமணி மண்டபமு மெழின்மணிச்சிங் காதனமு
மிழிந்து போந்து

பலவரச ருடனமைச்ச ரழுதுடன்போய்ப்பாதவிக்கப்
பதாதி மொய்க்கக்
குலமகனு மடமயிலு முன்னடக்கப் பின்னடந்தான்
கொற்றவேந்தன்."

மேற்கூறியபடி விசுவாமித்திரரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்ட வெற்றிபொருந்திய அரிச்சந்திர மகாராஜன், "நமக்குச் சொந்தமாயிருந்த பூமிமுழுவதையும் தவத்திற் சிறந்த விசுவாமித்திர முனிவருக்கு மனமொப்பி நாம் கொடுத்துவிட்டோம்; ஆகலின், இனி இவ்விடத்திற் றங்கியிருப்பது நீதிக்கு விரோதமான செய்கையாகும்; நாம் அரை நிமிஷமும் தாமதிக்காமல் இந்நகரைவிட்டு வெளியேறிச் செல்வதே தகுதி," என்று கருதிப் பிரகாசிக்கின்ற இரத்தின சபா மண்டபத்தையும், சிங்காசனத்தையும் விட்டு நீங்கி அரண்மனையினின்றும் வெளியேறிப் பல சிற்றரசர்களும், மந்திரிகளும் அழுதுகொண்டே பின் சென்று வருந்தவும், சேனைகளெல்லாம் பிரிவாற்றாமையால் துக்கத்தோடு கண்ணீர்விட்டுச் சுற்றிலும் நெருங்கிச் சூழவும், தன் குலத்தை விளக்கவந்த புத்திரனாகிய தேவதாசனும், மயில்போன்ற சாயலையுடைய சந்திரமதியும் முன்னே நடக்கத் தான் பின்னே நடந்து வீதியிற் சென்றான்.

அவ்வாறு மாலையுமில்லாமல், கிரீடமுமில்லாமல், ஆபரணங்களுமில்லாமல், உடுக்கை பம்பை பேரிகை முதலிய வாத்தியங்களுமில்லாமல், குடையுமில்லாமல், வெண்சாமரக் கூட்டங்களுமில்லாமல், யானைக்கூட்டம் குதிரைக்கூட்டம் தேர்க்கூட்டம் காலாட்படைக்கூட்டம் ஆகியவைகளுமில்லாமல், அரண்மனைவாயிலைக் கடந்து வீதியிற்சென்ற அம்மன்னனுடைய அழகியமுகத்தை அந்நகரத்திலுள்ள மனிதர்கள் பார்த்து, அவர்களுக்கு அளவற்ற அன்பு முண்டானபடியால் அவர்களெல்லோரும் மனங்கலங்கியுருகிக் கைகளால்முகத்திலறைந்துகொண்டு அழத்தொடங்கினார்கள். அங்ஙனந் தொடங்கிய அவர்கள் உரோமங்களுடனே இறகையிழந்த பக்ஷி

களைப்போலவும், வேலியுடனே சிறுவரம்புமில்லாமல் அழிந்து கிடக்கும் பயிர்போலவும், அதிக்கை யறுபட்ட யானையைப் போலவும், சூஸ்திரமற்ற பாவையைப்போலவும், உயிரற்ற உடலைப்போலவும், மந்திரனுலுடைபட்டுக் கட்டுவிட்டுச் சிதறும் தயிரைப்போலவும் நிலைதளர்ந்து மனமயங்கிக் கண்ணீரைத் தாரைதாரையாக வடித்துக்கொண்டு அறிவற்றவராய்த் தங்கள் தங்களுக்குத் தோன்றினவைகளை யெல்லாம் சொல்லிப் புலம்பினார்கள். அப்படிப்புலம்பியவர்களுட் சிலர் அரசனை நோக்கி, "அந்தோ! மேலே கொடிகள் கட்டியிருக்கப்பெற்ற தேரின்மேலும், யானையின்மேலும், பொற்பல்லக்கு முதலிய வாகனங்கள்மீதும் மிருதுவாக ஏறித் தாமரை மலர்போல் அசையாமலிருந்து வரும் நம்மரசருடைய மெல்லிய பாதங்கள் மண்மீது நடக்கவும் கற்றிருக்கின்றனவோ," என்று கூறினார்கள்; சிலர் தேவதாசனை நோக்கி, "ஐயோ! தினந்தோறும்வந்து வணங்குகின்ற அரசர்களுடைய தலையின்மேலும் மடியின்மேலும் சஞ்சரித்த நம்மிராஜ புத்திரனுடைய மலரடிகள் வெப்பமிகுந்த தூளிகளின்மேலே நடந்துசெல்கின்றனவே; இவை இந்த வெப்பத்தைத் தாங்குமோ," என்று சொன்னார்கள்; சிலர், சந்திரமதியை நோக்கி, "ஐயோ! அழகிய அன்னத் தூவிகளாலும், பஞ்சினாலும், அனிச்ச மலர்களாலும் அமைந்த மெல்லிய அணையின்மேலும் நடக்கச் சகிக்காத நம்மரசியினுடைய தாமரைமலர்போன்ற பாதங்கள் பூமியில் வருத்தத்தோடு நடக்குங்காலமும் வந்ததே," என்று கூறினார்கள்; சிலர், "தெய்வமே! சிவந்த நெல்விளைவதான கோசலநாட்டையும், மற்ற அரசர்களுடைய சிரேஷ்டமான நாடுகளையும், தேவருடை நாடுகளையும் பகைவர்க்கஞ்சாமல் காத்தருளத்தக்க வல்லமைவாய்ந்த எங்களரசருக்கு இந்த விதியோ வந்தது!" என்றுரைத்தார்கள்; சிலர், "இளமையும் வனப்புமுள்ள சந்திரமதி, தன் நாயகர் வெளியேறிச் செல்வது கண்டு தானும் அவரோடு கூடச் சேர்ந்து இந்த வீதி வழியே நடக்[illegible] நீண்ட நாளாக அவருடன் கலந்திருந்த இந்தப் பட்டணமாகிய பெண் அம்மன்னர் பெருமானை விட்டுப்

பிரிந்து விசுவாமித்திர முனிவரை விரும்பித் தங்கினாள்; ஒருவரைப் புகழ்ந்து சொல்லி அவர் கொடுப்பதை வாங்கிக்கொண்டு பின்னும் மற்றொரு கொடையாளியிடத்தில் யாசகத்திற்குச் செல்லும் இயல்பினையுடைய இந்த முனிவரோ, மிக்க வள்ளலாகிய அரிச்சந்திர மகாராஜருடைய பெண்ணாகிய இந் நகரமாதுக்கு மணவாளனாகத் தக்கவர்!" என்று சொன்னார்கள்; சிலர், "முல்லையரும்புபோன்ற பல் வரிசைகளையுடைய சந்திரமதியும், கிரீடாதிபதியான அரசனும், இவர்களுடைய புத்திரனும் மணவறையிலும், புஷ்பமெத்தையிலும் சஞ்சரிப்பதைவிட்டு இவ்வாறு வெளியேறிச் செல்கின்றார்களே; இவர்கள் போகுமிடங்களிலெல்லாம் கற்களிலும் முட்களிலுமன்றோ படுக்கவேண்டும்; அவ்வாறு படுத்தால் இவர்களுடைய தேகம் சகிக்குமா; இவர்கள் வருந்தாதிருக்குமாறு இவர்கள் செல்லுமிடங்களிலெல்லாம் மணவறை வீடும் புஷ்பமெத்தையும் அமைந்திருக்குமோ," என்று சொல்லித் துக்கித்தழுது கீழே விழுந்தார்கள்; சிலர், "ஐயோ! யாசகத்திற்குவந்த ஒரு முனிவனுக்கு நம்மரசர் முன்னை விதிப்பயனாலே அவன் கேட்டதையெல்லாம் இல்லையென்னாமற் கொடுத்தார்; அப்படிக் கொடுத்தவர் அந்தக் கொடைக்குரிய பயனாக நன்மையொன்றையு மடையவில்லையே; பரதேசிபோலச் செல்கின்றனரே; யாசகர் விரும்பியதை யெல்லாம் இல்லையென்னாமற் கொடுக்கும் வள்ளற்றன்மை யுடையோர்க்கு ஏற்படும் பயன் இதுதானோ," என்றுசொல்லிக் கண்ணீர்விட்டுப் பூமியில் விழுந்து புரண்டார்கள்; சிலபெண்கள், தங்களுடைய பேதைமைக் குணத்தால் பக்கத்தில் நின்ற பெண்களைப் பார்த்து, "வண்டுகள் விரும்பி மொய்க்கப்பெற்று இருள்போன்றிருக்கும் கூந்தலையுடைய பெண்களே! உலகத்தில் ஒருவர் ஒரு காரியத்தைச் செய்துமுடிக்க வல்லமை பெற்றவராயினும் பெறாதவராயினும் அவரிடத்தில் வீரம் அவசியமா யிருக்க வேண்டும்; அவ்வாறு வீரமிருப்பின் அவ்வீரத்தால் அவருக்கு நலமுண்டாகும்; ஆதலால், இப்பொழுது நம்மன்னர் இளைத்திருப்பினும் வீரத்தைக் கைக்கொள்வாரானால் விசுவா

மித்திரரோடு போர்செய்து இராஜநீதிப்படி அவரை வென்று பூமியைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளுதல் கூடும்; எப்பொழுது நம்மன்னர் பூமியை அம்முனிவருக்குக் கொடுத்துவிட்டாரோ அப்பொழுதே அஃது அவருக்குச் சொந்தமாய்விட்டது; அதன்மேல் எவரும் அவரோடு போர்செய்து அதைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளலாம்; இந்த நியாயப்படி நம்மரசர் போர்செய்து பூமியைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளுவதால் தோஷமாகாது; இவர் வீரத்தைக் கைவிட்டுப் பொறுமையைக் கொண்டதனாலேயே இவ்வித சங்கடம் நேர்ந்தது; இந்தப் பொறுமையால் என்னபயன்?" என்று சொன்னார்கள்; வேறு சிலர் அப்படிச் சொன்னவர்களைத் தடுத்து, "எவருக்கும் வீரம் வேண்டுவதின்று; தருமமே அவசியம் வேண்டுவதாகும்; அதனால் மிக்க நன்மையுண்டாகும்," என்று கூறினார்கள்; பின்னுஞ் சிலர் அவ்வாறு சொன்னவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் சொல்வது சரியே; உங்கள் சொற்படி தருமம் நல்லதானால் அதைச் செய்யும் எல்லாருக்கும் அது சமமாக நன்மையையே தரவேண்டுமன்றோ? அப்படியின்றிச் சிலருக்கு நன்மையையும், சிலருக்குத் தீமையையும் கொடுத்தற்குக் காரணமியாது? நம்மன்னர் அறத்தைச் செய்தும் அவருக்கு ஏன் அந்தத் தருமம் இவ்விதத் துன்பங்களைக் கொடுத்தது? நன்றாக ஆராயும்போது தருமத்தால் நலமில்லையென்பது விளங்குகின்றது," என்று கூறினார்கள்; சிலர், "நம்முடைய அரசனும், அரசியும், இராஜபுத்திரனும், தாங்கள் நிலைகொண்டிருந்த நாட்டையும், தங்களுடைய குறையாத செல்வத்தையும், கொடிகள் கட்டப்பெற்ற தேரையும், ஆனைகளையும் ஊழியக்காரரையும் மனமொப்பி விசுவாமித்திரருக்குக் கொடுத்துவிட்டுத் தரித்திரரைப்போல வெளியேறிச் செல்ல, இவர்களுடைய பரிதாபமான நிலைமையைப் பார்த்து இரங்காதிருக்கின்ற அந்த விசுவாமித்திரருடைய மனது கல்லோ!" என்று சொன்னார்கள்; சிலர், செம்மைக்குணத்தினாலே உலகமுழுவதையும் தனக்குக் கொடுத்துவிட்டு மனந்தளர்ந்து நகரத்தை விட்டு வெளியேறிச் செல்கிற நம்மரசனை

யும், அரசியையும், இராஜபுத்திரனையும் அழைத்து ஒரு வீடேனுங் கொடுத்து இருக்கும்படிச் சொல்லாத வன்னெஞ்சனான இந்த விசுவாமித்திரனோ நம்மைக் காத்திரட்சிக்க வல்லவன்!” என்று கூறி உடல் நடுங்கப் பெருந்துக்கங் கொண்டு பெருமூச்சுவிட்டார்கள்; சிலர், “ஐயோ! இந்த ஊரிலே மின்னலில்லாமல் இடிவிழுந்ததே,” என்று சொல்லி யழுதார்கள்.

இவ்வாறு எல்லோரும் பற்பலவிதமான வார்த்தைகளைச் சொல்லித் துக்கித்து, வயிற்றிலேயடித்துக்கொண்டு அழுக, மேற்கூறியபடி வீதியிற் சென்ற அரிச்சந்திரன், கன்றோடு கூடிப் பெண்யானை பக்கத்திலே வர ஒரு ஆண்யானையானது தன்னினத்துடனே காட்டிற்குச் செல்வதுபோல, “நாம் இப்போது கொடுத்த யாவும் முனிவர்க்குச் சம்மதியாயினவோ இல்லையோ,” என்று துக்கித்துக்கொண்டு மலையை நிகர்த்த மதிலைக் கடந்து, பிரிய மனமின்றித் தன்னைப் பின்பற்றிவந்த அன்பர்களுடனும், மனைவி மைந்தனுடனும் நடந்துபோய்ச் சரயுநதியையடைந்தான். அவ்வாறடைந்த அவன், கீர்த்தி பெற்ற சூரியகுலத்தரசர்களுக்கு வமிசபாரம்பரையாகச் சொந்தமாயிருக்கும் அச்சரயு நதியானது, “இந்த அரிச்சந்திரமகாராஜனுக்கு இந்த விதி எதனாலே வந்தது?” என்று சொல்லி மணமிகுந்த தாமரைமலர்போலும் பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு அழுவதுபோலத் தன் கால்களைச் சுற்றி வேகமாகச்சென்றிரைச்சலிட, அந்நதியிலிறங்கி அதனைக் கடந்தப்பாற் சென்று கரையேறிக் கீழே பரவிக்கிடக்கின்ற மணலிலே பல மலர்களை யுதிர்த்துப் பரிமளித்துக்கொண்டு நிற்கின்ற தருக்கள் செறிந்த ஒரு சோலைக்குள்ளே புகுந்தான். அங்ஙனம் புகுந்தபின் அம்மன்னன் அச்சோலையின் ஒரு பக்கத்தில் புனல் நிறைந்த ஓரோடையி லமர்ந்தான்; அவன் அப்படியிருந்தவுடனே பரிமளிக்கின்ற மலர்மாலையையணிந்த கூந்தலையுடைய சந்திரமதியும், தேவதாசனும் நெருங்கி அவ்வரசனுக் கிருபுறத்திலுமிருந்தார்கள். மற்றவர்களும் பக்கத்திற் றங்கினார்கள்; அப்போது சூரியன் அவர்களுடைய

துக்கத்தைக் கண்டு சகிக்கமுடியாமல் மறைவதுபோல மேற்றிசைக்கடலிற்போய் மறைந்தான்; அப்படிச் சூரியன் போய் மறைந்தவுடனே அரிச்சந்திரன் முதலியோர் பேசிக்கொள்ளும் பேச்சுக்களையும், செய்யும் செய்கைகளையும் மறைந்திருந்து அறியும்பொருட்டு மிக்க வஞ்ச நெஞ்சம் படைத்த விசுவாமித்திரர் அங்கே சென்று ஒருபுறத்தில் ஒளித்திருந்தார்.

அப்போது மந்திரிகளெல்லோரும் எழுந்து அந்த ஜெயங்கொண்ட மன்னனாகிய அரிச்சந்திரனுடைய பாதங்களை வணங்கி அவனுடைய திருமுகத்தை நோக்கி, "எம்மிறைவரே! இப்பொழுது நாங்களெல்லோரும் துக்கசாகரத்தில் மூழ்கும்படி எங்களைவிட்டு நீங்கிச் செல்கின்றீர்; இவ்வாறு செல்கின்ற நீர், நாங்கள் இத்துக்கம் நீங்கி மகிழ்ச்சியடையும்படி இனி எக்காலம் இந்நகரத்துக்குத் திரும்பிவருவீர்?" என்று வினவினார்கள்; அதற்கு அரிச்சந்திரன் தன்னிரண்டு கண்களாலும் அவர்களை நோக்கி, "அமைச்சரே! நான் இப்போது மனசம்மதத்தோடு எல்லாவற்றையும் விசுவாமித்திரருக்குக் கொடுத்துவிட்டேன்; இந்த இராஜ்ஜியத்தில் எனக்கு எவ்வித பாத்தியமுமில்லை; ஆதலால், இனி எந்தக்காலத்திலும் அயோத்திநகரத்திற்கு வருவதற் கேதுவொன்றுமில்லை; ஆயினும், தெய்வச்செயலெப்படியிருக்குமோ;

"ஒன்றை நினைக்கி னதுவொழிந்திட் டொன்றாகும்
அன்றி யதுவரினும் வந்தெய்தும்—ஒன்றை
நினையாத முன்வந்து நிற்பினு நிற்கும்
எனையாளு மீசன் செயல்."

என்று பெரியோர் கூறியிருப்பதனால் ஈசன் செயலை எவராலு மறிதலருமையாம்; நான் எதையும் உறுதியாகக் கூறுதல் முடியாது; எல்லாம் ஈசன் திருவுளப்படியே நடக்கும்," என்று கூறினான். அதைக் கேட்டவுடன் மந்திரிகளெல்லோரும் துக்கித்துக் கண்ணீர் சொரியத் தேம்பித் தேம்பி அழு

தார்கள். அச்சமயத்தில் அரசன்மீது மிக்க விசுவாசமுண்டாயி
சிலர், தங்களுக்கு அளவற்ற துக்க மதிகரித்தபடியால்
அறிவு கலங்கி, இன்னதைத்தான் சொல்லவேண்டுமென்னும்
ஒழுங்கின்றி, அரசனை நோக்கி, "அந்தோ! அரசர்பெரு
மானே! நீர் இவ்வித நிலைமையை யடைதற்குக் காரணம்
முன்னே செய்திருந்த பாவந்தானோ? அல்லது விசுவாமித்
திரமுனிவர் முன்னே உமக்கு ஏதேனும் உபகாரஞ் செய்ய
நீர் முதல் பெற்று அதற்குக் கைம்மாறாக இப்போது அவ
ருக்கு அரசாட்சியைக் கொடுத்துவிட்டீரோ? இவ்வாறு நீர்
இந்தப் பெரிய அரசாட்சியைக் கொடுத்து மனைவி மைந்த
னுடன் பரதேசியாய் வெளியேறியதற்குக் காரணமியாது?
ஒளிவீசுகின்ற நீண்ட வேலாயுதத்தையுடைய மன்னரேறே!
வேலைக்காரருக்கும், குடிஜனங்களுக்கும் இதமாக நடப்பவனே
அரசனாவான்; அவ்வாறு அவர்களுக்குப் பிரியமாக நடக்கா
தவன் அரசனாகமாட்டான்; ஆதலால், அவர்கள் மனத்திற்குப்
பொருந்தாத அரசனை நீக்கிவிட்டு வேறு அரசனை நியமித்துக்
கொள்ள நியாயமுண்டு; அந்த நியாயப்படியே விசுவாமித்
திரர் எங்களுக்குச் சம்மதமில்லாத அரசராதலின், நாங்கள்
அவரை வேண்டாமென்று தள்ளிவிட்டால் அவர் என்ன
செய்வார்?" என்று கூறினார்கள்; சிலர், "உம்மை இவ்வாறு
துரத்திய அந்த விசுவாமித்திரரோடு சண்டை செய்வதற்கு
நாங்கள் இப்பொழுதே செல்கின்றோம்," என்றுரைத்தார்
கள்; சிலர், "அந்த வன்னெஞ்சனாகிய விசுவாமித்திரன் மான்
றோல் பூணுவதான தன்னுடைய மார்பிலே பூமாலை பூணவும்,
தருப்பைகளை நுனியிலே சுருக்கிட்டு முடிந்து அவற்றை
மோதிரங்களாக அணிந்துகொள்ளும் கையிலே செங்கோல்
பற்றவும், திரிதண்டம் பிடிக்கின்ற கையிலே வேலாயுதம்
பிடிக்கவும், மாசடைந்து நாறும் சடையிலே சுவர்ணகிரீடந்
தரிக்கவும், நாங்கள் நேத்திரங்களாற் பார்த்து அந்தப் பர
தேசியினுடைய ஆஞைக்குள்ளிருந்து வீணாக அவ
னுடைய பாதங்களைத் தொழுது வாழ்வதைப் பார்க்கிலும்
நெருப்பிலே மூழ்கி யிறப்பதே தகுதியாம்," என்றுருகினார்

கள்; சில சிற்றரசர்கள் அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "நற்குண மெல்லாம் நிறைந்த கொற்றவ! நீரே சம்மதித்து உம்முடைய அரசாட்சியை அந்த முனிவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டீர்; இனி உமக்கும் அதற்கும் எவ்வித தொடர்புமில்லை; அது விசுவாமித்திருக்கே சொந்தமாய்விட்டது; அதை நீரே மீண்டும் கைப்பற்றினால் மாத்திரம் ஒருவாறு அது தோஷமாகும்; வேறு எவரேனும் அம் முனிவனோடு சண்டை செய்து அவ்வாட்சியைக் கைப்பற்றிக்கொள்ளல் நியாயமிருப்பதால் அந்த நியாயப்படியே நாங்கள் அவனிடமிருந்து அதனைக் கைப்பற்றிக்கொள்வதால் தோஷமில்லை; ஆதலால், நாங்கள் இப்பொழுதே சென்று அந்த வஞ்சகனாகிய முனிவனோடு சண்டை செய்து அவனுடைய சடையைப் பிடித்திழுத்தும், கைகளைப் பற்றியிழுத்தும், கால்களைப் பற்றியிழுத்தும், அவன் இடையிலணிந்திருக்கும் மரவுரியைப் பற்றியிழுத்தும் அவனைப் பலவாறு துன்பப்படுத்தி க்ஷணநேரத்திற்குள்ளே காட்டிற் கோடும்படித் துரத்திவிட்டு உடனே அரசாட்சியைக் கைப்பற்றி நாங்கள் சம்மதித்து உமக்குக் கொடுத்துவிடுகிறோம்; நீர் சந்தோஷமாக எங்களிடமிருந்து அதனை யேற்றுக்கொண்டு நீர் பாய்கிற வாய்க்கால்களையுடைய வயல்களாற் சூழப்பெற்ற வளம்பொருந்திய நாட்டை யாளுதற்கு வருவீராக; இதனால் எவ்வித தோஷமு மேற்படாது," என்று ஆயுதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு அரிச்சந்திரனுடைய பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினார்கள்.

இவ்வாறு பலரும் பலவிதமாகக் கூறிய வார்த்தைகளை அரிச்சந்திரன் கேட்டு இரண்டு கைகளாலும் செவிகளை மூடிக்கொண்டு, "அன்பர்களே! இஃதென்ன புத்தி; அந்தோ! பாவம்! பாவம்!! நீங்கள் என்மீதேற்பட்ட அன்பினாலும், துக்க மிகுதியாலும இந்த வார்த்தைகளைக் கூறுகின்றீர்கள்; ஆயினும், நீங்கள் இவ்வாறு கூறுதல் நீகாது; என்குடி கெட்டாலும், என்னுயிர் போனாலும் நான் மனமொப்பிக் கொடுத்த இராஜ்ஜியத்தை இனி எப்பொழுதும், எவ்வகையினாலும் திரும்ப ஏற்றுக்கொள்ளேன்; நீங்களே இந்தக் காரியத்தை

விரும்பிச் செய்யினும் நான் உங்களைத் தூண்டிவிட்டு இது னைச் செய்வித்ததாக விசுவாமித்திரர் கருதுவார்; ஆகலால், இனிமேல் இத்தன்மைய வார்த்தைகளைக் கூறாதிருப்பீராக," என்று சொல்லி மேலும் அவர்கள் மனந் தேறுமாறு வேறு பல நீதிகளையும் உரைத்தான். அவ்வாறு சொல்லிக்கொண் டிருக்கும்போது அங்கே மறைந்து நின்ற விசுவாமித்திரர் மேலும் சிலபொய் வார்த்தைகளைக் கூறி அரிச்சந்திரனுக்கு மிக்க கலக்கத்தை யுண்டாக்கக் கருதித் திடீரென அவன் முன்னே வந்து நின்றார். அப்படி நின்றமாத்திரத்தில் அரிச் சந்திரன் அவரைக் கண்டு திடுக்கிட்டு உடனே எழுந்து அவ ருடைய இரண்டு பாதங்களையும் சிரசின்மேற் சூடிக்கொண்டு வணங்கிக் கோபந்தங்கிய அவருடைய முகத்தை நோக்கி, "சுவாமி! இன்னும் அடியேனாலாகவேண்டிய காரியமியாது? எதை முன்னிட்டு இப்போது இவ் வேழையிடம் வந்தீர்? தயவுசெய்து அதைத் தெரிவிக்கவேண்டும்," என்று கூறி னான். அவன் அவ்வாறு வணங்கிக் கூறியும் விசுவாமித்திரர் முகமலர்ச்சி யடையாமல் கோபத்தாற் சிவந்த கண்களுடன் அவனைப் பார்த்து, "அடா துஷ்டா! நீ முன்னே வேடர் களை யேவி என்னா லனுப்பப்பட்ட மிருகங்களை யெல்லாம் அவர்களாற் கொல்லுவித்தாய்; நீயும் அவற்றைக் கொன்று குவித்தாய்; பின்னும் நீ கோபங்கொண்டு என்னா லனுப்பப் பட்ட பன்றியையும் அம்பாலெய்து வருத்தினாய்; என்னு டைய பெண்களிடம் பாட்டுக்கேட்டு அவர்களுக் கொன்றுங் கொடாமல் அவர்களைத் தீண்டியடித்து மானபங்கப்படுத்தித் துரத்தினாய்; இப்போதோ உன்னைச் சார்ந்தவர்களோடு சேர் ந்திருந்து புறங்கூறி என்னைத் திட்டினாய்; நீயே சம்மதித்து அரசாட்சியை எனக்குக் கொடுத்துவிட்டு மீண்டும் அதைப் பெற விரும்பித் தூரத்தில் வந்திருந்து இம் மனிதரோடு சேர்ந்து என்னைக் கெடுக்கச் சதி யாலோசனை செய்யவில்லையோ? அரசாட்சியை நான் பெற்றுக்கொண்டபடியினாற்றானே நீ இவ்வாறு என்னைக் கெடுக்க முயல்கின்றாய்? நீ இவர்களோடு சேர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்ததை நான் மறைவிலிருந்து

கேட்டுக்கொண்டேன்; இதை நன்றாக ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது என்னுடைய உயிருக்கே அபாயம் வரும்போலிருக்கின்றது; அரிச்சந்திரா! இனி நான் எனக்குக் கேடாயிருக்கும் இராஜ்ஜியத்தை வேண்டேன்; அதை நீயே திரும்பப் பெற்றுக்கொள்; நான் உயிர் தப்பிப்போனால் போதும்; உலகத்தில் உன்னைப்போன்ற வஞ்சகனை நான் பார்த்ததேயில்லை; நான் சொல்லுகிறபடி நீ அரசாட்சியை இப்போது பெற்றுக் கொள்ளாவிடில் இவர்கள் செய்யுங் குற்றங்களையெல்லாம் நீ செய்தவனாவாய்; நீ இவ்வாறு இவர்களோடு கலந்து யோசிப்பாயென்று நான் முன்னமே அறிந்திருந்தால் உன்னுடைய இராஜ்ஜியத்தை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டேன்; எனக்குப்பயமாயிருக்கிறது; விரைவில் இராஜ்ஜியத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு என்னை அனுப்பிவிடு," என்று துடிதுடித்துக் கூறிக் குற்றமில்லாத அவன்மீது குற்றஞ் சுமத்தினார்.

அதைக் கேட்டவுடன் அரிச்சந்திரன் மிகவுங் கலக்கங் கொண்டு அம் முனிவருக்குப் பன்முறை நமஸ்காரஞ்செய்து அவரை நோக்கி, "முனிவர் பெருமானே! அடியேன் இப்போது எவ்வித சதி யாலோசனையும் செய்யவில்லை; உம்மை நிந்தித்துப் பேசவுமில்லை; நீர் மறைந்து நின்று நாங்கள் பேசியதைக் கேட்டபடியால் நான் உமக்கு விரோதமாக ஒன்றும் பேசவில்லையென்பது உம்முடைய மனத்திற்கே தெரியும்; இவர்கள் விசேஷ ஞானமில்லாத சாதாரண மனிதர்களானபடியாலும், என்மீதேற்பட்ட அன்பினால் என்பிரிவுக் காற்றாமல் துக்கங்கொண்டிருப்பதாலும் மதிமயங்கி அறிவின்மையால், 'இன்னதைச் சொல்லலாம், இன்னதைச் சொல்லக் கூடாது,' என்னும் ஆலோசனையின்றிச் சில வார்த்தைகளைக் கூறினார்கள்; நான், அவ்வாறு கூறலாகாதென்று இவர்களுக்குப் புத்தி கூறினேன்; இவ்வாறு நான் கூறியதை நீர் கேட்டிருந்தும் என்மீது குற்றஞ் சுமத்துதல் நியாயமாகாது; இவர்கள் சிறியோர்களானபடியால் முன் பின் யோசியாமல் மதியீனமாகிய வார்த்தைகளைப் பேசிவிட்டார்கள்; இச் சிறியோர் அறியாமற் செய்த குற்றத்தை நீர் பொறுத்தருள

வேண்டும்; அவ்வாறு பொறுக்காவிட்டால் அச்செய்கை உம்முடைய பெருமைக்கும், பொறுமைக்கும், நீதிக்கும், அறிவுக்கும் சிறப்பையுண்டாக்கமாட்டாது; நான் எட்டுணையும் அரசாட்சியை விரும்பவேயில்லை; இனி நீர் என்னைக் கொல்லுகிறதாயிருந்தாலும் உமக்குக் கொடுத்த அரசாட்சியை மீண்டும் நான் பெற்றுக்கொள்ளமாட்டேன்,” என்று கூறினான்.

விசுவாமித்திரர் அரிச்சந்திரன்மேல் பொய்க் குற்றங் கூறி அவன் மனத்தைக் கலக்கி அரசாட்சியை மீண்டும் அவன் ஒப்புக்கொள்ளும்படிச் செய்து இச்சமயத்திலேனும் அவனை அநீதிக்குள்ளாக்க வேண்டுமென்று கருதிச் சென்றவராதலின், அவன் மேற்கூறியபடிச் சொல்லவே. அம்முனிவர், “இந்த அரிச்சந்திரன், முன்னே நாம் யாகத்திற்குப் பொருள் வேண்டுமென்று கேட்க அவ்வாறே தடை சொல்லாமல் அப்பொருளைக் கொடுத்தான்; பின்னால் அரசாட்சியைக் கேட்க அதனையுங் கொடுத்தான்; அதன்பின் எத்தனையோ உபாயங்களைச் செய்தும் இவன் நீதியைவிட்டுச் சிறிதும் பிசகவில்லை; ஆகலால் இப்போது இவனை வருத்துவதால் நம்முடைய நோக்கமொன்றும் நிறைவேறமாட்டாது; இனி இவனுடைய குற்றங்களை மன்னித்துவிட்டதாக நடித்து இவன் சீலத்தைக் கெடுத்தற்கு வேறு சூழ்ச்சிகளைத் தேடிப் பின்னே இவனை நம்முடைய வழிகருத் திருப்பவேண்டும்; இப்போது இவனுடனே ஓராளை யனுப்பி இவன் நமக்குக் கொடுக்கவேண்டிய கடனுக்காக இவனைப் பலவாறு துன்பப்படுத்தும்படிச் செய்தால் ஒருவாறு இவன் அத்துன்பங்களைச் சகிக்கமுடியாமல் நீதி தவறி ஏதேனுமொரு காரியத்தைச் செய்வான்; அவ்வாறு செய்யின் நம்முடைய நோக்கம் நிறைவேறிப்போகும்; அல்லது இவன் பணங் கொடுக்க வேண்டிய கெடுவுக்குள் பொருள் கொடுக்க முடியாமல் தவறினுந் தவறுவான்; அப்படி நேர்ந்தாலும் நலமேயாம்; எப்படியாவது இனி இவனை ஒரு பொய்யேனும் கூறும்படிச் செய்து நம்முடைய சபதத்தைப் பின்னால் நிறைவேற்றலாம்,” என்று தமக்குள்ளே ஆலோசித்துக்கொண்டு அதன்

மேல் அவர் அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "சத்தியத்திலும் கொடையிலுஞ் சிறந்த மன்னனே! நீ மிகவும் வணங்கிக் கேட்டுக்கொள்வதால் இப்போது உன்னுடைய குற்றங்களைப் பொறுத்துக்கொள்கிறேன்; நீ எனக்குக் கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்ட பணத்தைக் கொடுப்பாயோ கொடுக்கமாட்டாயோ என்று எனக்கு மிக்க சந்தேகமுண்டாகின்றது; அப்படி உன்னால் கொடுக்கமுடியாவிட்டால் இப்பொழுதே பணமில்லையென்று சொல்லிவிடு; நான் சந்தோஷமாகப் போய்விடுகின்றேன்," என்று கூறினார்.

அவ்வாறு கூறவே அரிச்சந்திரன், "சுவாமி! நான் உமக்குக் கொடுப்பதாகச் சம்மதித்த பொருள் பின்னை என்னாற் செய்யப்பட்ட தானத்தோடு உம்மிடமே சேர்ந்திருப்பினும், மீண்டும் அதை உமக்கு நான் தேடிக்கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்டிருப்பதால் அந்த வார்த்தைக்கு விரோதமாக எள்ளளவும் நடக்கமாட்டேன்; என்ன பாடுபட்டாவது நீர் கொடுத்த கெடுவுக்குள்ளே அந்தத் திரவியத்தைக் கொடுத்தே தீருவேன்; இவ்விஷயத்தில் நீர் சிறிதும் சந்தேகங் கொள்ளவேண்டாம்; நான் முன்னே கூறியபடி ஓராளை என்னுடன் வரும்படி அனுப்புவீரானால் அடியேன் அப்பொருள் முழுவதையும் அந்த ஆளிடம் தவறாமற் கொடுத்துவிடுவேன்," என்றுரைத்தான்.

விசுவாமித்திரர், துன்பப்படுத்திப் பணத்தை வாங்கும்படி அரிச்சந்திரனுடன் சுக்கிரனை யனுப்புதல்.

அப்போது விசுவாமித்திரர், "நல்லது அப்படியே செய்கிறேன்." என்றுரைத்து உடனே சுக்கிரபகவானை யழைத்து இரகசியமாக அவனிடத்தில், "சுக்கிரபகவானே! நீர் எனக்காக ஒருகாரியஞ் செய்யவேண்டும்; அஃதியாதெனில், இந்த அரிச்சந்திரனுடனே சென்று நாற்பத்தெட்டு நாட்களுக்குள் இவன் தருவதாக ஒப்புக்கொண்டிருக்கும் பணத்தை வாங்கி வரவேண்டும்; அப்பணமும், ஒரு யானையின் மேல் வீரமுள்ள ஒரு மனிதனேறிக் கவண்கல்லைச் சுழற்றி மேலெறிந்தால்

அது எவ்வளவு உயரம்போகுமோ அவ்வளவு உயரமுள்ள குவியலாகும்; இந்த அளவுள்ள பொருளை, நீர் இவனிடம் பெற்றுக்கொள்வதோடு இப்பொருளை வாங்குவதற்குள் இவனுக்கு அளவற்ற கஷ்டங்களையெல்லா முண்டாக்கவேண்டும்; இன்னும் அவ்வாறு கஷ்டப்படுத்தி இரக்கமின்றிப் பொருளைப் பெற்றுக்கொள்ளுவதல்லாமல் நீர் கூடச்சென்றதற்கு உமக்கு வேறு கூலிப்பொருளும் கணக்கிட்டு வாங்கிக்கொள்ளும்; நீர் இவனுடனே தொடர்ந்து ஆகாரமகப்படாத காடுகளிற் செல்லுங்காலத்தில், இவன் பசிக்கு அன்னங் கிடையாமல் காய் கனி கிழங்குகளைத் தேடிவருவான்; அப்போது நீர் உமக்கு மட்டும் நல்ல சோறு வேண்டுமென்று கூறி இவனைக் கஷ்டப்படுத்தவேண்டும்; அப்படியே ஒருவாறு இவன் உமக்கு அன்னந் தேடிக்கொடுத்தானாயின், 'இது வயிற்றிற்குப் பற்றாது, ஆகையால் இந்தப் பற்றாச்சோற்றை நான் வேண்டேன்,' என்று சொல்லுவீராக; இவன் எங்கேனும் சோறு கிடைத்துண்ணும்போது, 'எனக்குப் பொருளைக் கொடுத்துவிட்டுப் பின்பு சாப்பிடு,' என்று நீர் இவனைத் தடுக்கவேண்டும்; இவன் பொருள் கொடுப்பதற்குள் நாம் கொடுத்த தவணை நாட்கள் கழிந்துவிட்டால் உடனே நீர் அங்கேயிருக்கும் மனிதர்களைச் சாக்ஷி வைத்துவிட்டு அப்பொழுதே என்னிடம் திரும்பி வந்துவிடவேண்டும்; இன்னும் நீர் இவனைப் பலவாறு துன்பப்படுத்தி முடிவில இவனை நோக்கி, 'அரிச்சந்திரா! நீ எதற்காக இவ்வளவு கஷ்டப்படுகின்றாய்; விசுவாமித்திரருக்கு நீ கொடுப்பதாகச் சொன்னபொருளை இல்லையென்று சொல்லிவிடு; அப்படிச் சொல்வாயானால் நான் இப்பொழுதே அவரிடமிருக்கும் உன்னுடைய அரசாட்சியை வாங்கி உனக்குக் கொடுத்துவிடுகிறேன்; நீ இல்லையென்று சொல்லும் ஒரு வார்த்தையினால் எல்லாச் சுகமும் கிடைக்கும்,' என்று நயமாகவும் தந்திரமாகவும் சொல்லவேண்டும்; அப்படிச் சொல்லும்போது இவன் ஒருவாறு பொருளை இல்லையென்று சொல்வதற்கு இணங்கினாலு மிணங்குவான்; அவ்வாறிணங்கி இவன் பொருளில்லையென்று சொல்லும்

மக்ஷத்தில் இவனை உடனே நம்மிடம் அழைத்துக்கொண்டு வந்துவிடும்; இந்த ஒரு காரியம் நிறைவேறினாலே நமக்குப் போதும்; இதனால் என் சபதம் நிறைவேறிவிடும்; எப்படியாவது உம்முடைய சாமர்த்தியத்தை யெல்லாம் காட்டி நான் தெரிவித்தவைகளுள் ஒன்றையேனும் நீர் நிறைவேற்றி வர வேண்டும்," என்று வஞ்சனைகளையெல்லாம் உபதேசித்து அவனை ஒரு நச்சுவாய்ப் பார்ப்பானைப்போல வேடந்தரித்துக் கொள்ளும்படிச் செய்து அரிச்சந்திரனிடம் அழைத்துவந்து அவனை அம்மன்னனுக்குக் காட்டி, "அரிச்சந்திரா! இவ் வந்தவர் உன்னுடன் வருவார்; இவரை மிகவும் மரியாதையாகவும், கஷ்டமின்றியும் அழைத்துக் கொண்டுபோய்த் தவனைக்குள் பொருளைக் கொடுத்தனுப்பிவிடு; என்மேல் மனஸ்தாபங் கொள்ளாதே," என்று சொல்லி அவனிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு திரும்பிச் சென்றார்.

அப்படி விசுவாமித்திரர் செல்லவே அரிச்சந்திரன், பிரிவாற்றாமையால் தன்னோடுகூட வந்திருந்த மனிதர்களைப் பார்த்து, "அன்பர்களே! நீங்கள் இதுவரை என்னுடன் தொடர்ந்து வந்தது போதும்; இனி விசுவாமித்திரருடனே திரும்பிச் செல்லுங்கள்; அவருக்கு நல்லவர்களே எனக்கும் நல்லவர்களாதலால், நீங்கள் அவர் நோக்கம்போல் நடந்து கொள்ளுதலே என்னிஷ்டம்போல் நடந்துகொண்டதாகும்," என்று சொல்ல, அவர்களெல்லோரும் அழுதுகொண்டே அம்மன்னனுரையை மறுக்காமல் திரும்பிச் சென்றார்கள். அதன்மேல் விடியற்கால நேரத்தில் பனிகாய்வதற்கு முன்னே அரிச்சந்திரனும், சந்திரமதியும், தேவதாசனும், அக்கிரனும் அவ்விடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள். அப்போது சத்தியகீர்த்தியென்னும் மந்திரிமாத்திரம் அரசனை விட்டுப் பிரிந்து திரும்பிச் செல்வதற்கு மனமில்லாமல் அவர்களுக்குப் பின்னே தொடர்ந்து சென்றான்.

அப்படிப் பின்றொடர்ந்து சென்ற சத்தியகீர்த்தியை அரிச்சந்திரன் வருத்தத்தோடு பார்த்து, "மந்திரி! உனக்கு

என்மீதேற்பட்ட அன்பினால் நீ கண்ணீரொழுக உருகுகின்ற மனத்துடனே என்னோடு வந்துவிடுவாயானால், அயோத்தியில் விசுவாமித்திரருக்கு உற்றவர் யாரிருக்கின்றார்கள்? அவரருகிலிருந்து அரசாட்சியை நடத்துவிக்கத் தக்கவர் ஒருவருமில்லை; நீ என்னோடு நீண்டகாலமாகச் சேர்ந்து அரசாட்சியை நடத்தி வந்தபடியால் உனக்கு அவ்விஷயத்தில் மிகவும் அனுபவமுமுண்டு; நானில்லாத சமயத்தில் நீயேயிருந்தால் குடிகளுக்குச் சிறிது திருப்தியாயிருக்கும்; ஆதலால், நீ இப்போது அயோத்தி நகரத்திற்கே திரும்பிச் செல்வாயாக," என்று கூறினான். அவ்வாறு கூறவே சத்தியகீர்த்தி மிகவும் மனக்கலக்கத்தை யடைந்து அரசன் முகத்தை நோக்கி, "மன்னர் பெருமானே! இதுவரை உம்முடைய ஊழியங்களையெல்லாம் பாவியாகிய யான் செய்துகொண்டு வந்தேன்; இப்போது என்னை யனுப்பிவிட்டு நீர் தனியாகச் செல்வீரானால், அவ்வாறு போகும் பாலைவனம் முதலிய கஷ்டமான விடங்களிலெல்லாம் உமக்குக் குற்றேவல் செய்வாரியாவர்? என் தாயாகிய சந்திரவதியும், என் சகோதரனாகிய தேவதாசனும் உம்முடனே கூடவர, நான் மாத்திரம் வாராமற் றிரும்பிச் செல்வேனானால் என்னைப்போன்ற பாவி உலகத்திலொருவனுமிரான்; நீர் செல்வத்தோடு வாழுங்காலத்தில் உம்முடனிருந்து உம்முடைய சோற்றையுண்டு எல்லா நலங்களையு மனுபவித்து மகிழ்ச்சியடைந்த யான், உமக்குக் கேடுவருங் காலத்தில் அக் கேட்டையும் அனுபவியாமற் போவேனானால் நான் மனிதருட் பதராவேன்; ஏரியில் நீர் நிறைந்தகாலத்தில் தாமும் செழிப்புற்றிருந்து அந்நீர் வறண்டு அவ்வேரி காயும்போது தாமும் வறண்டு காய்கின்ற கொட்டி, ஆம்பல் முதலியவற்றைப்போல உத்தமர்கள் தம்முடைய கேளிர் செழித்தபோது தாமும் செழித்து, அவர் கெடும்போது தாமும் அக்கேட்டை யனுபவிக்கவேண்டும்; குளத்தில் நீர் நிறைந்திருக்குங் காலத்தில் சேர்ந்து மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்து அந்நீர் வறண்டகாலத்தில் எள்ளளவும் அன்பின்றி வேற்றிடஞ் செல்லும் நீர்க்காகம் முதலிய பறவை

லைப்போல நோய்க்குத் திங்குவருங்காலத்தில் தம் சுயாயத்தைக் கருதிப் பிரிந்து செல்வோர் ஈயினும் தாழ்ந்தவராவார்; ஆதலால், இச்சமயத்தில் உம்மைவிட்டு நீங்கிச் செல்ல என் மனம் அணுவளவும் இணங்கவில்லை; நான் நீங்கிச் செல்வேனானால் உயிருடன் வாழ்வதரிதாகும்; என்மீதன்புற்று நீர் "என்னைப் போகும்படிச் செய்வது அழகன்று," என்று சொல்லி இடிவிழுந்த மரம்போல அடியில் விழுந்து பெருமூச்சுவிட்டுத் தேம்பியழுதான்.

சத்தியகீர்த்தி அப்படி அடியற்ற மரம்போல் படியில் வீழ்ந்து புலம்பவே அரசன், அவனுடைய அன்பையும் மனவுறுதியையும் நோக்கி மனங்கரைந்து கண்ணீர் விட்டு, உடனே அம்மந்திரியை யெடுத்து மார்போடணைத்து அவனுடம்பிலுள்ள புழுதிகளை யெல்லாந் துடைத்து அவன் தலையைத் தடவிக் கண்ணீரைப் போக்கி மனக்கலக்கத்தை நீக்கி, "மந்திரி! உன் மனததின்றன்மையை நான் உணர்ந்து கொண்டேன்; நீ என்னைவிட்டுப் பிரிந்தால் நிச்சயமாக உயிர் விடுவாயென்பது எனக்கு நன்றாக விளங்குகின்றது; ஆதலால், உன்னிஷ்டப்படியே நீ என்னுடன் வருவாயாக; இனிச் சிறிதும் வருந்தாதே; நான் நல்வினையசத்தினால் வாழ்வடைந்தகாலத்தில் நீ என்னுடனிருந்து வாழ்வடைந்தாய்; நான் தீவினை வசத்தினால் தாழ்வடைந்த இக்காலத்தில் நீயும் என்னோடு வந்து தாழ்வடைதற் கிசைந்தாய்; உன்னைப் போன்ற பெருங்குணம படைத்த மதிமந்திரியை எங்கும் எப்போதும் காணபதரிதாகும்; இப்போது நமக்கு வந்திருக்கும் துன்பங்களெல்லாம் ஊழ்வினைப் பயனாலேயே வந்திருக்கின்றன; விதியை விலக்கவல்லோ ரியாவர்? ஆதலால், இப்போது இந்தத் தாழ்வை நினைத்து நாம் வருந்தலாகாது," என்று பல தேறுதலான வார்த்தைகளைக் கூறி அவனையும் தன்னோடழைத்துக்கொண்டு சென்றான்.

அப்படிச் சென்ற அரிச்சந்திரன் மேற்கூறிய சத்தியகீர்த்தி பின்பற்றி வரவும், விஷத்தைப்போலும் கொடிய

செய்கையையுடைய சுக்கிரன் முன்னே செல்லவும், சந்திரமதியும் தேவதாசனும் பக்கத்தில் வரவும் மிக்க வளத்தைக் கொண்ட அயோத்திநாட்டின் எல்லையைக் கடந்துபோனான். அப்போது சந்திரமதி, தான் எல்லையைவிட்டுக் கடந்துசென்ற நெடுந்தூரத்திற் கப்பாலுந் தோற்றும் அயோத்திநகரத்தில் மின்னலைப்போன்று பிரகாசிக்கும் பொன்மாளிகைகளையும், ஆகாயம்வரையி லுயர்ந்து தோன்றும் கோபுரங்களையும், மேகமண்டலம்வரை மேலோங்கி விளங்கும் மதிலையும் பார்த்து, "உங்களுறவு இன்றோடு தொலைந்தது," என்று சொல்லிக் கண்ணீர்விட் டழுதுகொண்டு, மலர்போன்ற பாதங்களில் முள்ளுங் கல்லு மழுந்துவதால் துடிதுடித்துத் தள்ளாடி நடந்து சென்றாள். அவ்வாறு சந்திரமதி தாமரை மலர்போன்ற பாதங்கள் துடிதுடிக்க அடியெடுத்து வைத்து நடக்கும் விதத்தை, அரசர்க்கரசனான அரிச்சந்திரன் பார்த்து அனலிலிட்ட மெழுகைப்போல மனமுருகி, "ஈச னுடைய கிருபை இவ்வாறாயிற்றே," என்று வருந்தினான்.

அரிச்சந்திரன் முதலியோர் நகரைவிட்டு நீங்கி ஒரு பாலைவனத்திற் சென்று வருந்துதல்.

மேற்கூறியபடி மனம் வருந்திச் சென்ற அரிச்சந்திரனும், மற்றவர்களும் பின்னர் நெடுந்தூரம் நடந்து நடுப்பகல் நேரத்தில் சூரியனாலே தாங்கவொண்ணாத வெப்பங்கொண்டு கொதிக்கும் ஒரு பாலைவனத்திற்குள்ளே சென்றார்கள். அந்தோ! அவர்கள் அவ்வாறு சென்றவுடன் மிகவும் கொதிப்புற்ற பூமியானது நெருப்பைப்போன்று அவர்களுடைய பாதங்களைச் சுடவும், அப்பூமியிலிருந் தெழுகின்ற தூளிகள் உடம்பில் படிந்து சுடவும், எல்லாவற்றையும் அழிக்கின்ற கொடிய வெயிலானது தலைமேற் சுடவும் மிகவும் பதைபதைத்து நெருப்புச்சுவாலையிலே தீக்கொடி சிக்கி வதங்குவதுபோல வதங்கினார்கள். அப்படி எல்லோரும் வாடிச் செல்கின்ற காலத்தில், அப்பாலைவனத்தின் வெப்பத்

தைக் கண்டு இஞம்பாலனுகிய தேவதாசன் சகிக்கமாட்டா னென்றஞ்சிச் சத்தியகீர்த்தி அப்பாலனைத் தூக்கிக்கொண்டு நடந்தான். அத்தருணத்தில் சந்திரமதி வெப்பஞ் சகிக்கா மல் அடையும் துன்பத்தை அரிச்சந்திரன் கண்டு அவள் சமீபத்திற் சென்று, "என் ஆருயிர்த்துணைவியே! நீ இப் பாலைவனத்தின் வெப்பத்தாலடையுங் கஷ்டத்தைப் பார்த்து என் மனம் வெயில் லெதிர்ப்பட்ட வெண்ணெய்போன் றுரு கிக்கரைகின்றது; ஐயோ! அனிச்சம்பூவினு மெல்லிய உன் பாதமானது இக்கொடிய வெப்பத்தைத் தாங்காது; ஆத லால், என் தோள்மேலேறிக்கொள்வாயாக," என்று கூறி ஞன். அந்த வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே சந்திரமதி, 'சிவ சிவா!' என்று செவிகளை மூடிக்கொண்டு, அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "அச்சத்தைத் தருவதான வேலாயுதத்தைக் கையி லே தாங்கிய மன்னர் பெருமானே! என்ன வார்த்தையைச் சொன்னீர்கள்! இலக்குமிதேவியும், பூமிதேவியும் தங்கி யிருக்கத்தகுந்த தங்களுடைய தோள்களின்மேல் சேவலம் நாயி னுந் தாழ்ந்த பெண்பாலாகிய யான் ஏறத்தகுமோ? நான் அவ்வாறு செய்வேனுனல் மீளா நரகிற் காளாவேன்; இனி இவ்வித வார்த்தையைக் கூறவேண்டாம்; தாங்களே இந்த வெப்பத்தைச் சகித்து நடந்து செல்லும்போது அடியாள் நடந்துவரக்கூடாதா? என் னுயிர்போயினும் யான் தங்க ளுடைய தோள்மீதேறேன்," என்று கூறினுள். அதைக் கேட்டு அரிச்சந்திரன் கண்களிலே நீரொழுக, 'அந்தோ! என்னகாலம் வந்தது,' என்று பெருமூச்சுவிட்டு மனம் நொந்து சந்திரமதியைப் பார்த்து, "பரிமள மிகுந்த கூந்தலை யுடைய பெண்மணியே! நீ எல்லா நீதியும் தெரிந்தவள்; அறிவிற் சிறந்தவள்; உன் புத்திக்குத் தக்கபடியே தாழ்மை யான வார்த்தைகளைக் கூறுகின்றாய்; நீ சொல்வது ஒழுங்காயி னும் நீ படும் துன்பத்தைக் கண்டு என் மனம் பதைக்கின் றதே; என்னுற் சிறிதேனும் சகிக்க முடியவில்லையே; என் செய்வேன் பாவி," என்று சொல்லி அழுது மிருதுவாக அவளை அழைத்துக்கொண்டு சென்றான்.

அவ்வாறு செல்லும்போது விசுவாமித்திரர், பாலைவனத்தின் வெப்பத்தால் அவர்கள் படுந் துன்பம் போதாதென்று மேலும் பல துன்பங்களைச் செய்யக் கருதிக் கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பின்மேல் மேலும் நெய்யைச் சொரிவதுபோல அவர்களுடைய பாதங்களெல்லாம் வெம்பிக் கரியாகும்படி சுடுகின்ற அப்பாலைவனத்திலே கட்டெறும்பு, தேள், பாம்பு, கருங்குளவி, பூரான் ஆகியவைகளை அளவில்லாமல் சிருஷ்டித்து வழியில் சஞ்சரிக்கும்படி யனுப்பினார். அப்படி யனுப்பவே அப்பாலைவனத்தில் பட்டுப் போன மரங்கள், மேடுகளிற் சூழ்ந்த பாறைகள் ஆகியவிடங்களில் பாம்புகள் முட்டையிட்டு அடைகிடந்து படமெடுத்தாடியும், அட்டைகள் ஆங்காங்கே ஊர்ந்து பரவியும், கட்டுவிரியன், தேள், அரணை ஆகியவைகள் இடையிடையே குறுக்கிட்டோடியும் இவையெல்லாந் திரண்டு எங்கும் கால் வைக்க இடமில்லாமல் நிறைந்தன. அக்கொடிய ஜெந்துக்கள் அங்ஙனம் நிறைந்தமாத்திரத்தில் அரிச்சந்திரன் முதலியவர்கள் நடக்கும்போது அவர்களுடைய பாதங்களி னுட்புறத்திலே பல எறும்புகள் கூடிக் கடித்தன; நெருங்கின பல வகைப் பூரான்களுடனே அட்டைகளும் கடித்தன; நீண்ட பாம்புகள் தொடர்ந்து சென்று அவர்களுடைய கால்களிற் சுற்றிக்கொண்டு வேதனை செய்தன; பலவகைக் கருங்குளவிகள் சூழ்ந்து தேகத்திற் கொட்டித் துன்பப்படுத்தின; அவ்வாறு அவைகள் கடித்தும், கொட்டியும், சுற்றியும் வருத்தியதனால் அவர்களுடைய தேகமெங்கும் காயமாகியும் வெப்பத்தினால் கால்களிற் கொப்புளங்களுண்டாகியும் அவர்களெல்லோரும் சகிக்க முடியாத வேதனையை யடைந்து, "ஐயோ! இவ்வாறு துன்பத்தை யடைவதைக் காட்டிலும் இறந்து போவது நலமாம்," என்று சொல்லி வருந்தினார்கள். அவர்களுடைய மேனிகள் கருகி அழகுங்கெட்டு நெஞ்சங்கள் துடித்தன. அப்படி எல்லோரும் நடுங்கிவருந்துங்காலத்தில் சந்திரமதி தன்னுடைய பொன்போன்ற தேகங்கறுப்பாகித் தனக்கு முன்னே படம் விரித்துச் சீறிக்கொண்டுவரும் பல அரவங்